...TAR'IN HAYAL KIRIKLIĞI
(ORTA SAYFADA)

Çankaya senatörlerinin yeni keşifleri:

"ŞERİAT MİLLÎ BİRLİĞE AYKIRI,, İMİŞ ?!..

سبيل

الكل في سبيل الحق

Sebil

herşey hak için

Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu *2 Haziran 1978*
Siyasi, edebi, tarihi, ilmi, haftalık gazete *24 C. Âhire 1398*
Vilâyet Han Kat: 1 Nu: 101 - 102 *Cağaloğlu — İstanbul*

SAYI: 127 /BEŞ LİRA / BİR DM.

VARŞOVA PAKTI ve NATO karşısında

'İSLÂM PAKTI, KURULMALIDIR!..

Kûşe-i İnzivada Bile Rahat Yok!..

Değerli yazılarıyla SEBİL'imizi -zaman zaman- zinetlendiren büyük tarih üstadı İbrahim Hakkı Konyalı Beyefendi'yi okuyucularımız çok iyi tanırlar. Kendisinin asra yaklaşan bir ömür boyunca büyük bir gayret ve fedâkârlıkla toplayıp biriktirdiği eşsiz vesikalardan müteşekkil arşivi ile zengin kütüphanesini Vakıflar'a terk ve hibe eylediğini evvelce yazmıştık. Vakıflar İdâresi'nin yıllardan beri bu emsalsiz hazineyi ilmî çalışmalara sâlih hâle getirmek için gerekeni -anlaşılmaz bir ihmâlle- yapmıyarak üstadı nasıl üzdüklerini de tebârüz ettirmiştik.

Şimdi Vakıflar'ın ihmâli yüzünden bu üzüntülere bir yenisi daha eklenmiş bulunuyor. Edirne'den Kars'a kadar sath-ı vatanı baştan başa huzursuzluğuna mahkûm eden anarşi, bu büyük tarihçiyi de âhır ömründe çekildiği kûşe-yı inzivada rahat bırakmamıştır. Gelecek nesillerin ibret nazarlarına sunmak üzere İbrahim Hakkı Konyalı Bey'in bu karşılaştığı bu üzücü hâdiseyi ifâde eden kıymetli bir mektubunu aynen sahafelerimize geçiriyor ve selâhiyet sâhiblerine Cenâb-ı Hakk'dan bir parçacık basiret niyaz eyliyoruz.

Büyük tarihçi İbrahim Hakkı Konyalı Beyefendi'nin yukarıya klişesi konulmuş bulunan kıymetli mektubunun alafranga harflerle metni şudur:

Zamanımızın en büyük tarihçisi Üstad İ. H. Konyalı

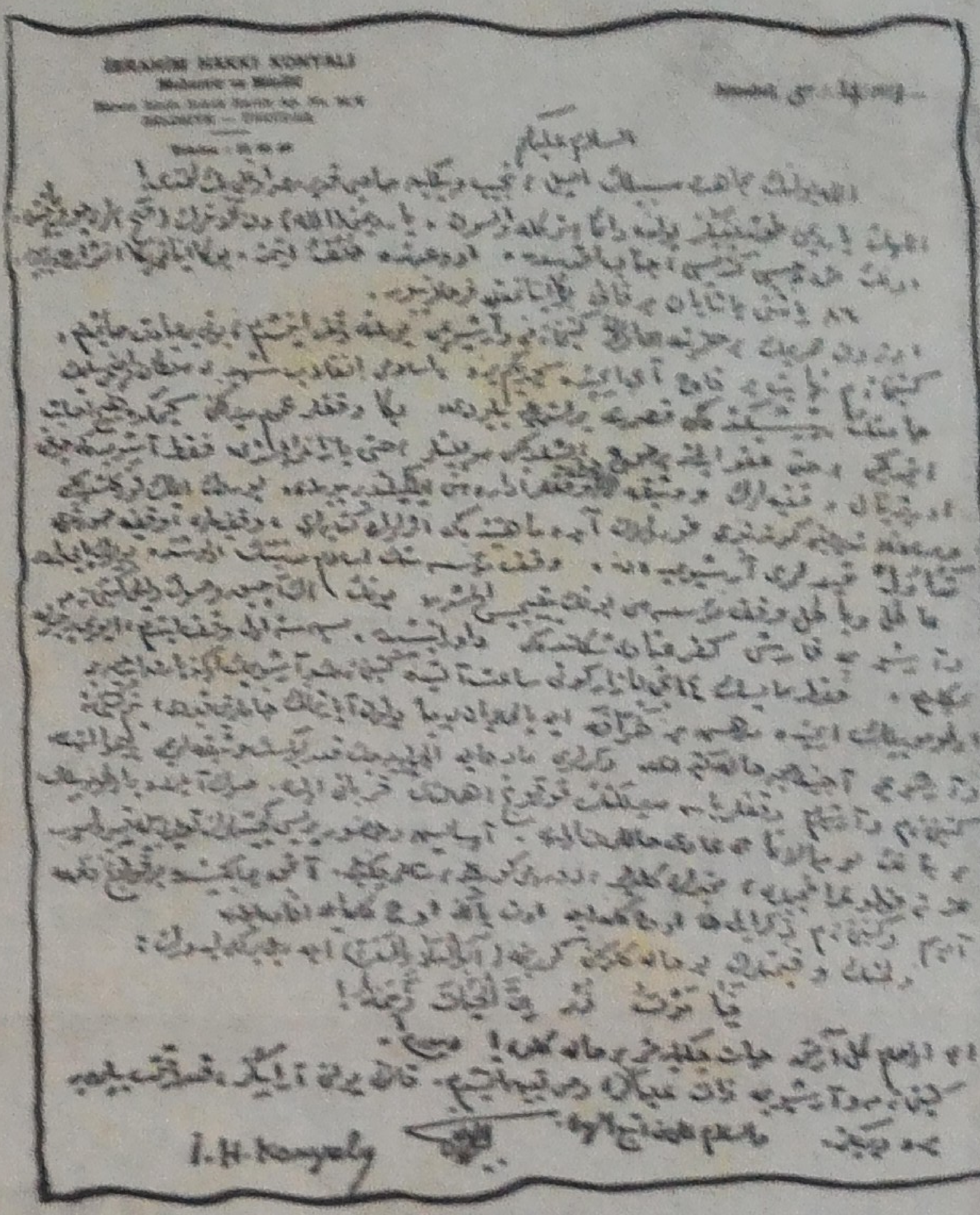

Büyük tarihçi İ. H. Konyalı'nın gazetemiz Başyazarı Kadir Mısıroğlu'na gönderdiği mektup.

ESSELÂMU ALEYKÜM

Allah yolunun mücâhidi Sebil'in asil, necib ve bilgin sahibi Kadir Mısıroğlu Beyefendi.

Allah'ın yardımı, tuttuğunuz yolda dâima sizinle olsun! Yardımın Allah'dan alanların fetihleri çok yakındır. O'nun müjdecisi kendisi, Cenâb-ı Akdes'tir. O' vâ'dinde hulfetmez. Buna inanmak, bana inşirah veriyor.

86 yaşını yaşayan bir fâni buna inanmakla ferahlanıyor.

Uzun ömrümün bir hazinesi ola kütüphânemi ve arşivimi bu millete vakfetmiştim. Bunu bir ibâdet saymıştım. Kütüphânem nihâyet bir kaç ay içinde seçtiğim yere, islâmî inkılâb şehidi Sultan III. Selim'in Câmii'nin bitişiğindeki kasrına yerleştirilebilirdi. Bana Vakıflar Umum Müdürlüğü'nü seçmekte, hiç isâbet etmediğimi, hattâ afvedilmez bir suç işlediğimi söyleyenler, hattâ yazanlar olmuştu. Fakat arşivimindeki çoğu orijinâl, vakfiyelerin ve vesikaların çoğu Vakıflar idâresini ilgilendiriyordu. Yurdun ilk türkleştirildiği ve müslümanlaştırıldığı günden beri kurulan âbide mâhiyetindeki eserlerin kitâbeleri, vakfiyeleri takfiye sûretleri, tedâvül kayıtları arşivimdedir. Vakıf müessesesinin İslâm Medeniyeti'nin oluşunda büyük payı vardır. Âtıl ve bâtıl Vakıf müessesesi bunun yıkıcısı olmuştur. Bunun en açık ve son delili kütüphâneme ve arşivime karşı küfr-i inâdî şeklindeki davranışıdır. Beş sene evvel vakfettim, eyyûbî bir sabırla bekledim. Fakat Mayıs'ın 14. pazar günü saat 6'da kütüphanemin ve arşivimin önüne parkedilen bir otomobilin içinde müthiş bir tarraka ile patlayan bomba bütün apartmanın camlarını kırdı. Benim kütüphâne ve arşivimi acınacak hâle getirdi. Değerleri madde ile ölçülemiyecek kadar yüksek vesikalarımı berheva etti. Kütüphânem ve arşivim Vakıflar Başmüdürlüğünün korkunç ihmalinin kurbanı oldu. Son aylarda bir otomobilin, bir binanın bombalanması âdi hallerden oldu. Asâyiş ve huzur perisi geçinenlerin tüyleri bile kımıldamıyor. Gazete fotoğrafçıları, muhbirleri geldiler, durumu gördüler, resimler çektiler. Ancak bir ikisinde bu korkunç fâcia adım ve kütüphâne zikredilmeden üç kelime ile, evet yalnız üç kelimeyle ifâde buldu.

Vatanın ve kıymetlerin bu hâle geldiğini görünce Ebu'l -A'lâ El-Maarri ile dil birliği ederek:

Feyâ mevtü zür innelhayâte zemimetün!

Feyâ mevtü zür innelhayâte zemimetün!

Ey ölüm gel artık, hayat çekilmez bir hâle geldi! diyorum.

Kütüphâneme ve arşivime nâs-ı âlinizi vasî tâyin etmiştim.

Kanûnî yolunu arayınız kadr-u kıymet bilen bir yere veriniz. Vesselâmu alâ menittebeal hudâ.

İ. Hakkı Konyalı
(İmza)

OKUYUCU POSTASI

● Selâhaddin Ozcan/UŞAK: Başyazarımız Kadir MISIROĞLU'nun konuşmalarına âit bantlar bizde mevcud değildir. Esasen böyle bir şeyle ilgilenmediğimiz için beri birçok kereler yazmıştık. Bunu, mahallinizde araştırınız. Arzunuzu yerine getiremediğimiz için müteessiriz. Alâkanızın devamını diler, selâmlar sunarız.

● Ahyan Yazıcı/AKÇAABAT: Şadırvan Mecmuası'nın adresi şudur; Fethibey Caddesi, Çukurçeşme Sokak No: 2/2 Lâleli—İSTANBUL. Selâmlar.

● Nazım Yetim/TERME: Hakkımızdaki samimi his ve düşünceleriniz için teşekkürler ederiz. Mektubunuzdan bize gönderdiğiniz anlaşılan fotoğrafınız elimizdeki birçok fotoğrafla karışmıştır. Arkasına isminiz yazılı olmadığı için onu bulup çıkarmak mümkün olamamıştır. Yeni bir fotoğraf gönderirseniz, mahallinize gazetemizin fahrî olarak muhabirliğini yapabilmeniz için gereken kart doldurulup adresinize gönderilecektir. Selâmlar.

● Süleyman Güzel/VAN: Abone müddetiniz 130. sayımızda sona erecektir, yanlışlık düzeltilmiştir, selâmlar.

● Ali İhsan Bütüner/BOZÜYÜK: Münderecatınızın çokluğundan yazınızı neşredemedik. Böyle yazılar zamanında neşredilmeyince ehemmiyetini kaybediyor. Hakkımızdaki hislerinize teşekkürler ederiz, selâmlar.

● Nazan Korkut/ARSİN: Sizin ve sorduğunuz arkadaşlarınızın abone müddetleri 128. sayımızda bitecektir. Diğer iki arkadaşınızın mecmuaları gönderilmektedir. Selâmlar.

● Osman Uzun/KADIKÖY—İST.: Bize gönderdiğiniz resimden, biz de birşey anlıyamadık. Her türlü saçmalığın mubah addedildiği zamanımızda böyle şeylerle uğraşmayınız, selâmlar.

● Musa Çelik/PAYAS: Şu sırada konferans için ne başyazarımız Kadir Mısıroğlu ve ne de Selâhaddin Eş kardeşimizin Anadoluya açılması imkânı mevcud değildir. Bu, İstanbul'daki işlerin kesafetinden fırsat ve imkân bulunursa elbette arzu edilir. Sizleri unutmuş değiliz. İlgiyetlerinizi ve Sebil hakkındaki teveccühlerinizi için çok teşekkür ederiz, selâmlar.

başyazı

İSLÂMCI GENÇLİK VE ANARŞİ

Kadir Mısıroğlu

Bugün, bir derlenip toparlanma mevsiminde bulunan İslâmcı Gençlik»in mâruz bulunduğu en büyük tehlike, anarşi gayyasının içine itilmektir. Mücâdelelerini, bütün âleme şâmil, İslâm nizamının ulvî ve muhalled (ölümsüz) kaideleri çerçevesinde yürütmeye me'mur ve mecbur olan bu imanlı gençlik zümresinin, anarşik çalkantılardan masun (korunmuş) bir vasatta kaydettiği muazzam gelişmeyi kıskanan ve bundan tedirgin olanlar, şimdi O'na, yeni yeni tuzaklar hazırlamakla meşguldürler. Ki, bunların başında «anarşiye bulaşmak» gelmektedir.

Şunu itiraf mecbûriyetindeyiz ki, bir kısım gençlerimiz, temel görüşleri İslâm olsa da, üzerlerinde, yılların mütevâli (devam edip gelen) ihmali ve menfi maârif sisteminin tesirlerini taşımaktadırlar. Buna, gençliğin fıtrî ve tabiî olan tecrübesizliği teaddi (aksiyon) meyli ve heyecanı da eklenince, düşmanların iştihası kabarmakta ve bu zümreyi de anarşik hareketlerin içine sokabilecekleri hususundaki ümitleri bir kat daha kuvvetlenmektedir.

Şimdiden, bu düşman ümit ve plânların mâkes olan ipuçları ortaya çıkmaya başlamıştır. Bunu, ilk belirdiği anda teşhis eden nâçiz kalemimiz, SEBİL'imizin altı ay kadar önce neşredilen 105 numaralı sayısında yaraya parmak basmıştı.

Gerçekten, «İslâmcılık ve İslâmcı Gençlik Üzerine Düşünceler» umûmî serlevhası altında yazdığımız bir seri makalenin ikisine «Fiilî Hareket İhtiyacının Tatmini» başlığını koymuş ve beliren tehlikenin üzerinde gereği kadar durmuştuk.

Böyle olduğu halde, aradan geçen zaman görüşlerimizdeki isâbeti ortaya koymakla beraber, icabeden dersin de hakkıyla alınmamış bulunduğunu göstermektedir. Zira, bugün cephemizde henüz oturduğu yeri dahi ısıtmamış olan bazı kelâm ve kalem erbabının (!.) mantıksız bir sûrette gençliğimizi «Hurraaa!.» uslûbuyla ateş hattına sürmeye çalıştıklarına şâhid olmaktayız. Bunlar, MHP gençliğini —âdeta— emsal ittihaz ederek, sokağa dökülmenin ne vahim neticeler tevlid edebileceğini hesab etmekten âciz, kısır idrak sâhipleridirler.

Şurası muhakkaktır ki, İslâmcı Gençlik mutlak bir «atâlet»e mahkûm değildir. Gerektiğinde, O'nun da bu ülkenin cadde ve meydanlarında oynayacağı bir büyük ve hayatî rol vardır. Ancak, bunun zaman ve zeminiyle üslûbunu tâyin etmek, en basit ilmihal bilgilerinden dahi mahrum bulunan bir takım mâceraperestlere âid bir hak değildir.

Unutmamak gerektir ki, inancımızın bütün esasları, kılı kırk yarmak derecesinde ta'mik olunmuş (derinleştirilmiş) ve Fahr-i Kâinat Efendimizin hayatından alınmış fiilî kıstaslarla delillendirilmiştir. Fıkıh kitaplarımızda hiç şüphesiz bir «huruç alessultan» yani, otoriteye karşı çıkma bahsi de vardır. Ancak, bu, numarasız bir gözlük gibi her zaman ve mekâna uyar bir tarzda vaz' olunmayıp bütün incelikleriyle tespit edilmiştir. Bunlar. İslâm'ın nazar' esaslarını gösteren muhalled (klâsik) dinî eserlerde mevcuddur

Yeni neslin bu eserlerle arasındaki lisan ve yazı bağı koparılmışsa da — hamdolsun— bunlara nakledecek ulemaya mâlikiz. Kaldı ki, bu esaslar, ancak, kulaktan kulağa söylenebilecek olan dâvanın esrarlı gerçekleridir. Onları, meydanlarda vaktinden önce haykırmağa kalkışanlar veya -tiraj sâikiyle- gazete ve dergilerin sütunlarına -hem de binbir yanlışla- aktaranlar, hâin değilse, hiç şüphesiz aziz dâvamızın içinde bulunduğu şartları idrakten âciz kimselerdir. Zira, biz bugün, kaidelerini düşmanın tâyin etmiş bulunduğu bir mücâdele içindeyiz. Bu gerçeği görmemezlikten gelerek, iman ehlinin imkânlarını vaktinden evvel zorlamak, müstakbel muvaffakiyetleri riske sokmak ve belki de imkânsız kılmaktan başka hiç bir netice tevlid etmez.

Her türlü, nefsânî arzunun gemi azıya aldığı cemiyetimizde Hakk'ın yüce emirlerine boyun bükmek, gerçek bir kahramanlıktır. Hem de genç yaşta... Bu sebepledir ki, «İslâmcı Genç»ler -tâbir câizce- orkide çiçekleri gibidirler. Nâdir ve nazlıdırlar. Onları hoyrat bir sûrette istimâle hçi kimsenin hakkı ve selâhiyeti yoktur. Sırf cehlinden, nefsinde bu selâhiyeti görenler veya aramıza sızarak ihânetlerine saha arayanlar -kanaatimizce- pek yakında mü'minlerin Cenab-ı Hakk tarafından tahsin edilmiş (övülmüş) bulunan ferâsetleri karşısında hüsrana uğrayacaklardır!

Şimdi bu umûmî mülâhazalardan sonra, 30 Aralık 1977 tarihli ve 105 numaralı SEBİL'imizde yer alan ve yukarıda bahsi geçen başyazımızın hâlâ ehemmiyet ve değerini muhafaza eden bir kısmını dikkatlerinize arzetmek istiyoruz:

Ferd ve cemiyete bir taraftan sulh ve müsâlemet yolundan gitmeyi emreden ve bunu sisteminin en temel esaslarından biri olarak va'z eyleyen İslâm, diğer taraftan da, pek çok taaddî (aksiyon) kaidesi ihtiva etmektedir. Üstelik bu kaideleri «âmir hüküm» vasfıyla takdim eylemektedir ki, bunların hepsinin birden dinî ve ıstılâhî adı «cihad»dır.

Bu durum sathî bir mütalea ile iktifa edildiğinde bir tezat gibi görülürse de, mes'elenin gerçeğine ulaşabilmek için, İslâm'daki «sulh ve müsâlemet» ile «cihad» tâbirlerinin şer'î manâlarını kavramak gerektir. Gerçekten sulh ve müsâlemet, hem ferd ve hem de cemiyet için asıl kabûl edilmekle beraber, bunun ihlâline bâis olabilecek hal ve şartların karşısına en zecrî tedbirlerle çıkan İslâm, miskinliğe (pasifliğe) açılan bütün kapıları sıkı sıkıya kapamıştır. Muharref Hristiyanlıktaki gibi «bir yanağa tokat vurana öbürünü uzatılması»nı emretmeyip, afv ve müsâmahayı ferdin takdirine bırakarak «kısasda bir hayat vardır» düsturunu koyması, bu gerçeği en müşahhas bir sûrette isbat eder. Sükûnun bozulması hâlinde, onun yeniden tesisini sağlamak kadar ,en uzak geleceklerde dahi bir daha ihlâline mânî olmak için, alınacak tedbirleri ve yapılacak icraatı mensuplarına ihmâl edilemez bir borç olarak yükler. »Cihad»a ise, telkin ve irşad yoluyla herşeyden önce kalbleri fethe memur bir faâliyet nazarıyla bakar.

Gerçi İslâm'ın davâsı âlemşümûldür, o bütün beşeriyeti hidâyetin dünyevî ve uhrevî saâdetinden müstefid kılmak ister. Ancak, bunu gerçekleştirirken «cebr»e cevaz vermez.. Onda harb bile «tedâfüî» olarak yani müdâfaa sûretinde tâyin ve tanzim edilmiştir. Şu kadar ki; müdâfaa maksadıyla da olsa, bir kere başlamış bulunan harbde -gerekiyorsa- taarruzun meşrûiyetinden daha tabiî bir şey olamaz. Ancak bunda da bir takım aşırılıklara sürüklenilmekten kurtulmayı temin için «eman müessesesi» ni nevi korkuluk gibi va'zeylemiştir. Ruhu asırlardan beri İslâm ile yoğrulmuş bulunan milletimiz, bu gerçeği «eman dileyene kılıç kalkmaz» sûretinde formülleştirmiştir.

İslâmcı gençler mücâdelelerinde inandıkları yüce İslâm nizâmının muhtevasındaki bu asîl kâideleri görmemezlikten gelemezler. Esâsen milletimizin örf ve âdetlerine yerleşmiş ve halkımızda bir nevî tabiat haline gelmiş bulunan bu hayat ve mücâdele uslûbu, bugünkü müslüman gençliğin de fârik bir vasfıdır. Ancak ne yazıktır ki; zamanımızda «gâyenin her vasıtayı meşrû kıldığı» sûretinde yaygınlaşan asrî ve sakîm mücâdele anlayışı yüzünden, «İslâmcı Gençlik» miskinlik (pasiflik) le itham edilegelmektedir. Bazı islâmcı gençlerin de,

(Devamı 13. Sayfamızda)

Yakın tarihimizde

Meçhûl kahramanlar

Cumhuriyet Devrinde Bir "MEŞRÛTİYET„ ve "HILÂFET„ Müdâfii

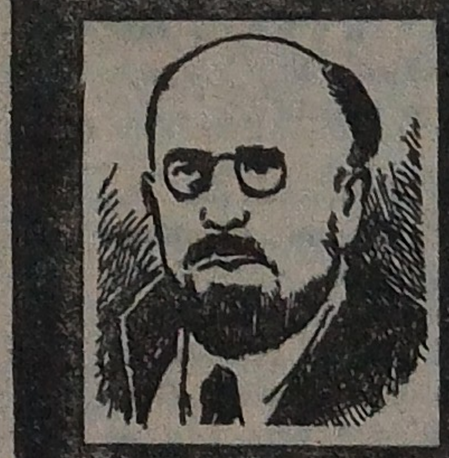

LÛTFİ FİKRİ BEY

Kadir Mısıroğlu

12

Süleyman Nazif Bey'in Hilâfet müessesesine cephe alışı, çok da ha eski tarihlerde başlar Kastamonu'da vâli bulunduğu sırada İstanbul'da neşredilen «T a ş v i r-i E f k â r» gazetesine muntazaman makaleler yazıp gönderiyordu. Bu gazetenin sahibi Ebuzziya Tevfik Bey'e göndermiş olduğu 29 nisan 1911 tarihli mektupla aynen şöyle demekteydi:

Üstad ve peder-i muhteremim

Hılâfet ve milliyet meseleleri hakkında bu keremnâmenizle dermeyan buyurduğunuz mütâlââtta pek musîb (isabetli) ve haklısınız. Söz aramızda kalsın: Hılâfet bizim için dâim bir bâr olmuş ve dört asırdan beri şevket-i milliyemizi kemirmekle tegaddi edip (gıdalanıp) durmuştur.

Yalnız Emeviler ve abbasiler değil, Hûlefa-yı Raşîdin bile hılâfetin kuvve-i mâneviyesinden ziyade, silâhın kuvve-i maddiyesi sâyesinde ihraz-ı metâiyyet ettiler. Dikkat edilmiyor ki, bizim devr-i istilâmız, Hılâfet'in Osmanlılar'a intikâlinden sonra kapanmağa başlamıştır. Sultan Süleyman I. Fransuva'yı Şarlken'e karşı lütfen himâye buyurduğu zaman aleme iras-ı hiras eden satvet ve vekârı, H a r e m e y n-i Ş e r i f e y n'i n birkaç senelik hâmiliğinden değil, berrîyn ve bahrîyn'in birkaç asırlık hâmiliğinden ahz ve istihsal ediyordu. Bugün de -sözümona- Hâ d i m'ul Haremeyn-iş Şerifeyn'iz, fakat bu ünvan-ı semâvi, Karadağın bizimle musâleha etmesine mâni olmuyor. Bu dertler kimseye kabil-i izhar değildir. Çünkü, [illegible] tebcil ederler, tahmik ederler ve neuzubillah [illegible] ler.

Biz Halîfe olduktan sonra her akşamı selâmlıktaki misâfirleri i'zaz ve it'am etmek için haremdeki evlâd-ı ıyâlini aç bırakan Anadolu'nun züğürt hânedanlarına benzedik. Asker ve memurlarımızın senede dört ay maaş almadıkları zamanlarda bile sürre-yi hümâyunun intizam-ı irsâlatına ve şedâid-i ekalim ve mevasim altında (iklimlerin ve mevsimlerin şiddetleri altında) çıplak gezen askerleri ilbasa (giydirmeğe) bedel, merkad-i mübârekeye pûşideler (örtüler) ihda olunur ve Yemen'deki asâkir-i mansûreyi tahlis (kurtarma) için sevk olunacak kuva-yi imdadiyeye tahsis olunan vapurlara çerkes Mehmed Paşa, Buhara hacılarını irkâb ederdi, (bindirirdi) Hani Hılâfet'e Asyadan, Afrikadan, Cava ve Sumatradan hücum eden tufeylileri millet hesabına ve kendi gıda ve nafakamızla besledik.

Eğer, Hılâfet kuvvet olsaydı birkaç yüz milyon katolik reis-i rüesa-yi ruhânisi olan Papa bugün Vatikan mahpesine tıkılmış bulunmazdı.

Damarlarımdaki kan halis Türk kanıdır ve ebâanced müslümanım, Hattâ bu hususta diğer Osmanlı Türklere biraz daha tetevvük (üstün olmuş) ve takaddüm (önde gelme) iddia etmeye hakkım vardır. Çünkü, Selçukîlerle gelen Türklerin evlâtlarındanım. Bununla beraber, kanıma ve imanıma yemin ederim ki, cenubî Amerikadaki Patagonlar kadar vusta-yı asyadaki (orta asyadaki) türkler ve şimâli Afrikadaki müslümanlalr da bana yabancıdırlar. Ben öyle bir Türk ve müslümanım ki, yalnız Osmanlı hissiyat ve menâfiiyle muhâkeme-i ef'al edebilirim.

..«İttihad-ı İslâm»a nasıl itimad olunsun ki, doksanüçte (1877) de derbar-ı Hılâfeti saran Moskof ordusunun binlerce efradı müslümandı ve bunlar Arafat Dağı'nda nasıl aşk ile, şevk ile tekbir getirirlerse «Ş ı p k a,» Balkanında öyle bir vecd ve heyecan kurşunu attılar!.. «İ t t i h a d-ı İ s l â m» Nâmık Kemal Bey denilen pek hayalperest bir sâbi-i edebînin (edebiyatçı çocuğun) dest-i dehâsında (dehasının elinde) eğilip bükülen bir oyuncaktan başka bir şey değildir. Fakat bu oyuncağı hâlâ bir sanem (put), bir mâbud nazarıyla bakılıyor.

Ve bunun tehlikesini, zararını, fâidesizliğini, hakk-ı imkânsızlığını iddia eden hamiyyet-i makûle eshabı (makûl hamiyyet sahipleri) mâbud-u hakikiyi inkâr etmiş kadar müstahak-ı ta'yib (ayıplanmaya müstahak) ve tekdir oluyor...»

Sülelyman Nazif

Süleyman Nazif Bey'in İstanbul'da bir halîfe bulunduğu sırada meşrutî idârenin verdiği fikir hürriyetine istinaden o halîfenin asırlardanberi mukaddes addedilmiş bulunan makamına karşı böylesine tecâvüz etmesinin, bugünkü durumla mukayesesi pek câlib-i dikkat neticeler tevlid etse gerektir. Mu mektubun yazıldığı tarihten bu yana altmışaltı sene geçmiştir. Üstelik, yarım asırdan beri o devir taassubla ve fikirleri zincire vurmakla itham edilegelmiş bugün resmî görüş o günkünün tersine olarak Süleyman Nazif'in takdim ettiğimiz mektubundaki görüşlere aynen mutâbık bir duruma gelmiştir. O halde fikir hürriyeti bakı-

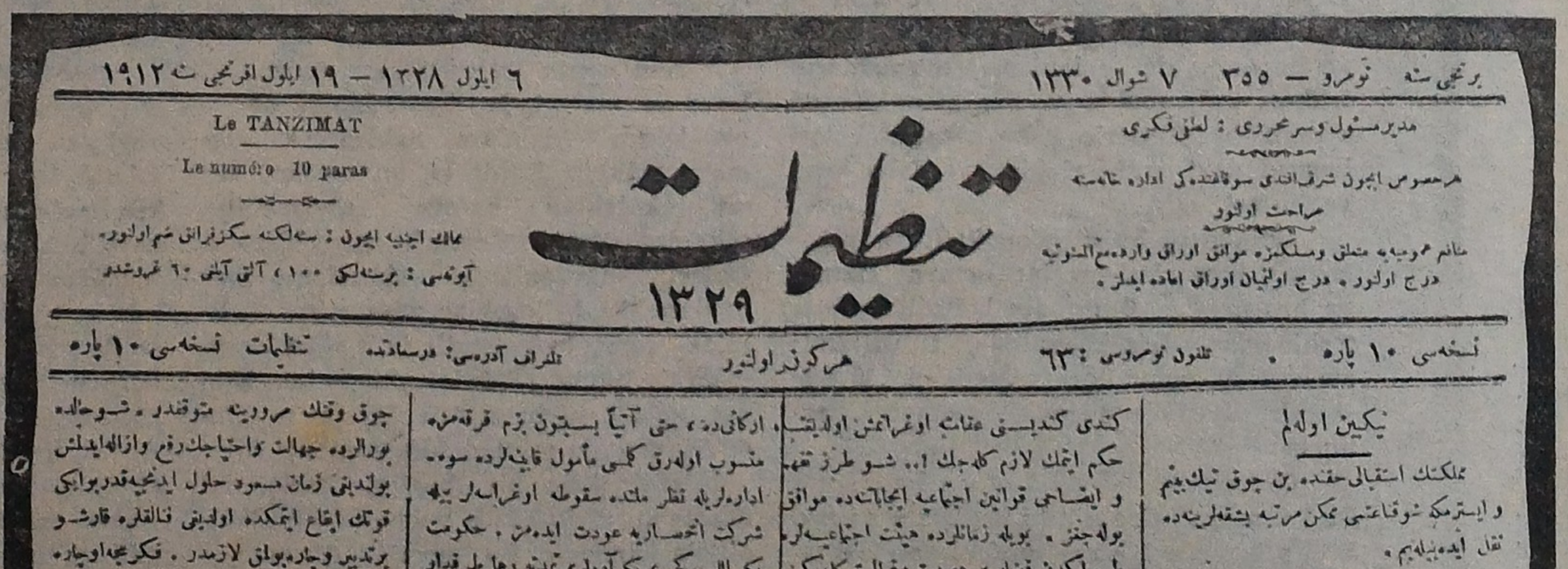

برنجی سنه نومرو — ۳۵۵ ۷ شوال ۱۳۳۰ ۶ ایلول ۱۳۲۸ — ۱۹ ایلول افرنجی ث ۱۹۱۲

مدیر مسئول و سرمحرری : لطفی فکری

هرحصوص ایچون شرفاتدی سوقاقندهکی اداره خانهسه مراجعت اولنور

مالنه عمومیه متعلق ومسلکمزه موافق اوراق واردهسنجه المنشوره درج اولنور . درج اولنمیان اوراق اعاده ایدلز .

تنظیمات

۱۳۲۹

Le TANZIMAT

Le numéro 10 paras

ممالك اجنبیه ایچون : سه لکه سکزفرانق ثمن اولنور .

آبونهسی : برسنه لکی ۱۰۰ ، آلتی آیلغی ۶۰ غروشدر

نسخهسی ۱۰ پاره . تلفون نومروسی : ۶۳ هرکون نشر اولنور تلغراف آدرهسی: درسعادته تنظیمات نسخهسی ۱۰ پاره

تکین اولهلم

مملکتك استقبالی حقنده بن چوق تیك بینم و ایسترمکه شوقناعتی ممکن مرتبه یشقه لرینه ده نقل ایده بیله یم .

اول امرده مسارعة شونی سویله یه یمکه یو تیك بیلکمده بتون تهلکه احتمالاری رفع ودفع ایدلش دکلدر . بالعکس او تهلکاری ، دائما مأمول کورور و اونلره قارشی تدابیر اتخاذینی الزم عد ایدرم . بتم تیك بیلکم مملکتمزك روحنده کی قابلیت ، مایه سنده کی قوة ثابیه اعتباریله در . ایضاح ایده یم :

احواله خارجدن ویوکسکدن ناظر برنظر شونی کورور : اوروپانك شرق جنوبیسنده (ترکیه) اسمیله الی یدی عصردنبرو موجود بر دولت وار . بو صوك عصرلرده او قدر آثاروعراض انقراض کوستر مشکه مورخین وسیاسیون اراسنده (خسته آدم) سوزی اوکا لقب اولمش ! شهمسز بر زمانلر ایچون موافق بر لقب ! چونکه محیطك احتیاجاتنه اویامه . مقدن متبعث بر ضعفله بو دولت کرچکدن مشرف خراب و انقراض بر حاله کلمش ، وقتة موت محقق ، انجق زمانی غیرمعین عد اولنمش ؛ یعنی ایش بر زمان مسئله سی حالنه کندیسنی عنایه اوغراتمش اولدیغنه حکم ایتمك لازم کلمیور . شو طرز تفهم و ایضاحی قوانین اجتماعیه ایجابات ده موافق بولمیورز . بویله زمانلرده هیئت اجتماعیه لرك طبیعیلکدن فضله بر عصبیت وفعالیت کلدیکنی و اونك نتیجه سی اولهرق چوق دفعه ایش کوردیکی دیر ایکن هیچ پرایش کوریلمدیکنی علماً اکلایه جغز .

ثالثاً ، یه تاریخه وعلمله ثبت اولدیغی وجهله حرب عمیانلریك نصل غیرقابل دفع چاپوچلری وار ایسه ملتلرك اوغرادیغی افلاسلرده عنان اداره یه همان ایجاب ایدن اللره کچمیوب برمدت توعما اوملتلرله مدنیت اراسنده سمسارلق ایتمش اللرده قالدیغی واوکنی الغه امکان اولیان بوفالقدن مملکتمز دخی حصه سز قاله مقله برابر له حمد یونك چوق زمان استدادایتمش واوالدرك الیوم امور اداره یی براقمش اولدیغنی کمال شکرانله کورمکدر .

بواستدلالری متعاقب قارشومزه شو سئوالر کلیر : مملکت ارادیغی شهراهی شمدی بولشمیدر ؟ وهردورلوتهلکلر آرتق برطرف اولشمیدر ؟

الك اول ایکنجیسنه جواب ویریم : ارکانی ده ، حتی آتیاً بسبتون بزم فرقه مزه منسوب اولهرق کلسی مأمول قاینارده سوء اداره لریله نظر ملته سقوطه اوغرامالریله شرکت انحصاریه عودت ایده جك ، حکومت یکی اللره کچر ، یکی آدملر ، تمدنه دها طرفدار فرقلر پیدا اولور . اتحادجیلرك خطاسندن نصل عبدالحمید استفاده ایده مدیسه اشلانجیلرك واقع اولهجق خطالرندن ده (قلیل) ك استفاده ایتمسه امکان یوقدر . خلاصه مملکت شهراهی هنوز بولهمش ایسه امین اولملیدرکه یارین ، یاخود او یر کون ، حاصل بر کون بوله جقدر . بوتقطه یی بالخاصه حکومت حاضره نك کیدیشندن پك ممنون اولمیان بر طاقم ارباب حمیتی تسلی ایچون سویلیورم . امین اولسونلر : حکومت حاضره اکر خطیاتی یوزندن سقوط ایدرسه خلفلری جاویدر ، ملت بکار دکل بوکون هیچ طانیمیدیغمز ، بیلمدیکمز بسبتون یکی ادملر ، ایجاب عدل وحقه دها واقف ، نور علم ومدنیتله دها منور آدملر اوله جقدر . تیك بین اولهلم ، مملکت متصل ایلروکیدیور ، برقضایه ، عارضی برقضایه اوغرامزسه اونك تحقق برکون اوروپا دول معظمه سی آراسنده معنا برموقعی بوله جقدر .

Lütfi Fikri Bey, İttihatçılarla matbuat yoluyla da mücadele ediyordu. Çıkardığı gazeteler sansür tarafından sık sık kapatılıyor. O da her defasında bir yenisini çıkarıyordu. İşte onlardan biri: Tanzimat'ın başlığı

mından pekçok terakki kaydedildiği söylenilen günümüzde Süleyman Nazif'in sözlerinin zıddını söylemek kabil midir?

İkinci ehemmiyetli nokta da Süleyman Nazif Bey'in mektubunda yer alan fikirlerin tarihî yanlışlığıdır. Bunlar o günden bu yana tevâli eden (devam edip gelen) vukuat ile tekzib edilmiş bulunmaktadır. Böyle olduğu halde bu mes'ele üzerinde fazla söz söylemeyi zâid ve hattâ imkânsız addediyoruz. Zâiddir zira, vasat derecede bir münevver bile Süleyman Nazif Bey'in burada yer alan düşüncelerindeki yanlışlıkları teşhis edebilir. Üstelik biz, Lozan Mûahedenamesi'nin tahliline müteallik eserimizin üçüncü cildinde Hılâfet müessesesi etrafında vâkı ve mel[illegible] tenkidlerin topuna birden gerektiği kadar cevap vermiş bulunuyoruz.

Mümkün değildir, zira, Hılâfet müessesesinin lüzumsuzluğuna (!) ve zararlı olduğuna dâir serdedilen işbu mütâlaaların reddi tersinden, bu müessesenin lüzum ve fâidesi mânasını tezammun edeceği cihetle derhal mahud 163. maddenin tehdidi ile yakamıza yapışılacağı muhakkaktır.

Üstelik bizim bu tefrikada takibettiğimiz asıl gâye bu müessesenin lüzum ve ehemmiyetini belirtmekten ziyade, Lütfi Fikri Bey merhumun Hılâfet müessesesinin müdâfaası dolayısıyla dahil olduğu mücadeleleri nakletmek ve O'nun şahsında gençlerimize cesâret-i medeniyye sahibi bir fikir adamının nasıl olması lâzım geldiğini belirtmekten ibârettir. Bu yüzdendir ki, tarihî münakaşaları afâkî (objektif) bir sûretle nakletmeyi gerektiren böyle bir tefrikada, birtakım şahsî müdafaalara yer vermiyoruz. Esasen bunu neşriyatımızı takib eden okuyucularımız hesabına kaabil-i hal addettiğimiz için buna lüzum da görmüyoruz.

Ancak, şu gerçeğe de parmak basmak icab eder ki, memleketimizde yanlış tanıtılmış insanlardan biri olan Süleyman Nazif Bey'dir. O'nun şahsiyyetinin daha doğru bir sûrette anlaşılmasını temin etmek üzere, Onun da Hılâfet müessesesi üzerindeki görüşlerini aksettirmekten kendimizi alamadık. Gerek bu mektubunda ve gerekse Lütfi Fikri Bey'e cevaben kaleme alınmış bulunan broşüründe dermeyan eyleldiği hissiyatın, samimi bir müslümana ne ölçüde yakışabilecek bir mâhiyet arzettiğini okuyucularımızın takdirlerine bırakıyoruz.

TÜRKÇESİ — Ahmed SELÂMÎ

Nâmus sözü ama, nâmus nedir?

T.C. Büyük M. Meclisine a'zâ olan yani meb'us seçilen her bir efendinin, bir **NÂMUS SÖZÜ** vardır. Buna, biz **YEMİN** diyemiyoruz. Çünki YEMİN, müessesesi, İSLÂM MİLLETİ için, ŞERİATDAKİ şekli ve ma'nâsı ile ne ise odur. Halbuki T. B. M. M.'de yapılan merâsim, şekli ve ma'nâsı itibârıyla ŞERİATDAKİ (dindeki) YEMİNİN dışında olduğundan, İSLÂM MİLLETİ nazarında buna YEMİN denemez. Bir başka millet için buna ne deneceğini, gene o millet tayîn eder.

Şerîatımızın (dînimizin) sevketdiği müesseselerin ma'nâ ve şekilde dışına çıkıp da, dinî olmıyan bir mefhûmu dînî kabûl etdirmeye ne kadar çalışılırsa çalışılsın, ancak zayıf bünyelerde muvaffak olunabilir.

YEMİN ve NÂMUS sözü arasındaki en büyük fark, bir müslüman nazarında YEMİNİN Allah tarafından tesbit ve tayin edilen bir müessese oluşu, NAMUS SÖZÜNÜN ise, kullar tarafından vücûda getirilen bir nesne bulunuşudur. İslâm ile beşerî bir nizâm arasındaki nisbet ne ise; YEMİN ile, «NÂMUS sözü» adıyla tesbit edilen şekil arasındaki nisbet de odur...

YEMİN, bir mü'min nazarında ŞERİATIN (dînin) içinde vücud bulan bir müessese; NÂMUS sözü v.s. ise, beşerî «düzenlerin» içinde ortaya çıkıp peydahlanan bir nesne...

● Lâik (dinsiz) ve düzmece düzenin de meb'uslara yaptırdığı bir NÂMUS sözü merâsimi vardır. Lâiklik ve demokrasi putlarına tapan düzenler, keyfiyetle değil de kemmiyete göre, yani kelle sayısına göre işleyen mekanizmalarıyla meclislerine meb'usları doldurunca, onlara NÂMUS sözü diye bir söz verdirir.

● 1 — Tabiî NÂMUS ile NÂMUSSUZLUK nedir ne değildir, bunun bu «düzenlerde» bir tarîf ve hudûdu çizilmediğinden, her meb'us, NÂMUS sözü vermekde bir beis görmez!. Ortada bir NÂMUS sözü diye birşey gezinir. Ama NÂMUS nerede yerini almışdır, bunu ne gören vardır; ne eline alıp, keyfiyetiyetinden haberdâr olan!. Çünki NÂMUS nedir, nasıldır, kimde bulunur, nasıl elde edilip nasıl muhâfaza edilir, kimde bulunmaz, kimlerde yokdur, kimler zerresini bile yanında tutamaz. Bunlar tesbit edilmemişdir.

Ama NÂMUS sözü vardır, NÂMUS sözü verenler vardır, namus sözü verenler en üst tabakayı teşkîl eder, yer içer, yatar, imzaları çok büyük işler kıvırır, v.s. v.s..

Ama NÂMUS nedir?.

Namus kimde bulunur.?

Kim ne yaparsa NÂMUSU gider ve verdiği söz NÂMUSLUYA âid söz olmakdan çıkıp, NÂMUSU GİDENE yani NAMUSSUZA ÂİD bir söz olur? NÂMUS sözü, nerede, ne zaman, nasıl, NAMUSSUZLUK sözü olur?. Bütün bu suallerin cevapları, ne T.B.M. Meclisi iç, dış, üst ve alt tüzüklerinde vardır; ne de «düzenin» herhangi bir kânûnunda.-

Bugün Lâik (dinsiz) ve düzmece düzen, keyfiyeti, neseb şeceresi v.s. bilinmeyen tamâmen meçhûl bir şeyi, tamâmen mevhum bir nesneyi, NÂMUS sözü adı altında meb'us efendiden alıp, bir de bunu bütün dünyâya bir güzel ilân etmektedir.. Meselâ meb'uslara şöyle dedirtmektedir:

«— Devletin bağımsızlığını, vatanın ve milletin bütünlüğünü koruyacağıma, milletin kayıtsız şartsız egemenliğine, demokratik ve lâyik cümhûriyet ilkelerine bağlı kalacağım ve halkın mutluluğu için çalışacağıma, NÂMUSUM üzerine söz veririm...»

● 2 — Burada NÂMUS sözü denildiği zaman, kim neyi anlıyorsa beri gelsin!. Gene beri gelsin ki, mebuslara okutulan bu bir tek «NÂMUS sözü veririmli» cümledeki «devlet» hangi devletdir; «vatan» hangi vatandır; «millet» hangi milletdir; «halk», hangi halkdır.. Bunlar da tasrih ve tahsis edilmezse, devletden beynelmilel bir devlet; vatandan locaların vatanı; milletden birâderânın milleti; halkdan, üstâdı a'zamlara köle olarak yaratılan kitleler pekâlâ anlaşılabilir...

● 3 — Sonra cümle, «NÂMUSUM ÜZERİNE söz VERİRİM» diye bitiyor. Türkce'de SÖZ VERİRİM, Söz VERİYORUM, ve SÖZ VERDİM demek, ayrı ayrı ma'nâlar ifâde eder. «SÖZ VERDİM» demekdeki kat'iyyet ve kararlılık, «Söz VERİRİM» de var mıdır?

Yokdur.

Bu üç noktadan, Türk kavmi güzel bir numara ile karşı karşıyadır.

● Onun için de, hem NÂMUS Sözü veriliyor, hem de «Türkiye halklarına özgürlük, komünist partiye özgürlük, kızıl güneş doğacaktır v.s.» diye 1 Mayıs'da Taksim meydanı inletiliyor; ve Lenin'in resimleri ile Taksim topraklarında tur atılıyor...

Evet beyfendiler, hangi VATANIN BÜTÜNLÜĞÜYDÜ O?

O NAMUS SÖZÜNDE geçen MİLLET, «BÜTÜNLÜĞÜ» denilen MİLLET, hangi MİLLETDİ?.

Hangi HALKDAN bahsedilir acaba, O NÂMUS SÖZLÜ cümlede?.

O namus sözlü cümleyi, Bülent Beyfendi de düzenin meclisinden okudu değil mi?.

Ve 1 Mayıs rezâletlerinden sonra Bülent Beyefendi ne mi dedi?. Şunu:

«— Ben bu eylemleri kınamıyorum!»

Nâmus sözlü cümleyi bütün meb'uslar da düzenin meclisinden okudular değil mi?.

● Evet, adamlar NÂMUS sözü vermeye verirler de; (verdiler değil) NÂMUS nedir, nerede, kimde, nasıl bulunur; bunlar meçhul!. Sonra hangi devlet, hangi millet, hangi vatan ve hangi halk?. Ve nihâyet, NÂMUS SÖZÜNÜ verirler mi, VERDİLER mi?.

Zavallı Türk kavmi!. Sana daha ne seraplar gösterilecek!

HİSAR mensucat
Döşemelik ve Perdelik kadife
sanayii ve ticareti a.ş.
Toptan perakende
İ.M.Ç. 5 Blok Nu: 5302
Unkapanı İSTANBUL
Tel 26 75 89 22 12 32

ARANIYOR

Çok acele olarak bir eczacı veya kalfası aranmaktadır. Taliplerin aşağıdaki adrese müracaatları:

Şirinevler Eczânesi
Şirinevler/İSTANBUL
Tel: 75 48 42

T. H. Y. ACENTASI

Hergün KÖLN ve DÜSSELDORF'tan İstanbul'a muntazam seferler
ADRES: Otto Str. 100 5100 Aachen
Telefon : 0241 — 51 18 95

Dediler Dedik Ki

Kadın hakları üzerine bir münâkaşa

25 Mayıs günlü Aydınlık'ta, bir kadın okuyucunun mektubu yer almıştı. **Mektub «Dışarda devrimcilik yaptığını söyleyen kocam, evde beni dövüyor!»** başlığıyla neşredilmişti. Bu söz **sebebinde cümle devrimbazların, cümle inkılâpçıların, cümle feministlerin** (kadın haklarından yana gözükenlerin) dış yüzüyle iç yüzü arasındaki keskin farklılığı ortaya koyuyordu.

Geçen hafta kadın, mevzuu Türk matbuatında, **Sosyal Bilimler Derneği** isimli bir nevzuhur derneğin üzerine eğilmesiyle en çok tartışılan mevzulardan birisi oldu. **Taa Korutürk'ten Yeşilçam'ın** şırfıntılarına varıncaya kadar hemen herkes yeniden **kadın hakları** üzerinde iddialarda bulundu, sözler sarfetti.

Biz bu mesele üzerinde İslâm inancının ortaya koyduğu **kesin doğru hükümleri** tekrar edecek değiliz. Çünkü, bu husus şûurlu müslümanlara zaten bilinmektedir. Esasen biraz da müslümanlarda gaflet ve gevşekliği yüzünden rejimin bu mesele üzerinde ileri sürdüklerinin tamamının yalan olduğunu; **kadın'a ancak İslâm'da kendi yaratılışına** fıtratine münasip bir şekilde yer aldığını bilmeyen bir müslüman zaten şûurlu bir müslüman sayılamaz. Çünkü kadını bir cinsiyet metaı, bir zevk aleti, bir mal zenneden, onu insan olarak değerlendirmeyen kimselerin şûurlu müslüman olduklarını nasıl ileri sürebiliriz?

Bu sebeple, kadın meselesinin İslâmî açıdan tedkikine bugün için bu sayfada daha fazla temas etmeden, matbuattaki kadın tartışmalarına biraz temas edelim ve ortaya çıkan tabloyu bir müslüman olarak değerlendirelim. Yolunu-yordamını inancına göre tesbit etmek kudretini ve dikkatini gösteremiyen nice zavallılar dahi gerçekten de sadece şu kadın meselesinde İslâm dışı düzenlerin getirdiği anlayışın sefilliğine bakıp, kendi annesinin, ailesinin, kızının, bacısının istikbalini bekliyen, tehlikeleri onlar üzerindeki kıymet hükümlerinin nasıl teşekkül ettiğini ibretle temâşa edip, ibret dersi alabilir. Yukarda isminden bahsettiğimiz derneğin tertip ettiği seminerde, **Şûle Yüksel Şenler** hanımefendinin de **«dâvetsiz olarak bulunduğu»** gazetelerde yer almıştı. İsterseniz önce bu hususta bir haberi 23.5.78 tarihli Politika gazetesinden takib edelim:

«Tartışmalı toplantıya dâvetli olmadan gelenlerden biri de Şûle Yüksel Şenler'di. Çoğunluğunu şık hanımların oluşturduğu seminerde türbanı ve kapalı giysileri ile oturan Şûle Yüksel Şenler, salonun havasını birden değiştirdi ve bütün gözler ona çevrildi. Özellikle tarikatçı sağda, bir zamanlar MSP çevrelerinde iyi tanınan Şûle Yüksel'in konuşma isteğinin reddedilmesi, ilginin onun üzerine toplanmasına yolaçtı. **Prof. Nermin Abadan** ile uzun tartışmalar sonucu kürsüye gelmeyi başaran **Şûle Yüksel Şenler, «Kıymetli dinleyicilerin iki dekikasını alacağım. Helâl edin»** diyerek konuşmasına başladı. Bu sözler, salonda gülüşmeleri başlattı. Son derece politik davranışlar içindeki Şûle Yüksel **«Peki, sizin deyiminizle mazur görün»** biçiminde sözlerini sürdürdü. Şûle Yüksel şunları söylüyordu:

«Burada İslâm'a bir Hristiyanın bakışı ile bakılıyor. Dinler insanlık için gönderilmiştir. Tek bir Allah tarafından, dinlerin birbirlerini tamamlayıcısı olarak gönderilmiştir. Kadının ezildiği bu vahşet dünyasında insanlığın kurtarıcısı Allah'tır. Toplumdaki bozuklukları Allah'a bağlamayınız. Bu haksızlık olur. Bu Allah'a çatmaktır.»

Konuşması, Prof. Nermin Abadan tarafından sık sık sözü kesildiği için kesilen Şenler'e, Doçent Dr. Emre Kongar şöyle cevap veriyordu: «Daha iyi Müslüman olarak bu durumdan kurtulamayız. Çünkü toplumu belirleyen öge, din değildir. Eğer din'dir dersek, o zaman bir toplumu hatıranın da din olduğunu kabul etmek durumundayız.

Bilemeyiz bir faydası oldu mu konuşmanın ama, Şûle Yüksel Şenler'in seminere katılması ilginç bir olaydı; gerçekten de...

(Bu hususdaki mufassal malûmatı Sebil'in gelecek sayılarında Şûle Yüksel Şenler Hanımefendi'nin kaleminden okuyacaksınız, inşallah..)

Seminer'de konuşan Hacettepe Üniversitesi öğretim üyelerinden **Prof Ayşe Baysal** ise, bir yerde, **«hakkı teslim etti»** denilebilir. Çünkü, diyordu ki, Prof. Baysal:

«Konuşmacıların her birisi köyde veya şehirde pek çok kadın üzerinde tedkiklerde bulunmuşlardır. Ancak burada, ezilmişliğinden bahsettiğimiz kadınlar yok! Biz burada tok karınlı konuşmacılar olarak açları, ezilmişleri tartışıyoruz..»

Ege Üniversitesi asistanlarından Ülgen Erdoğan ise **«cemiyetin yapısı bir**

kenara itilirse varılacak nokta» kadın şövenizme **dir. «O zaman da kadın—erkek çatışması kendiliğinden ortaya çıkar»** diyordu.

Bu sözleriyle «çağlar boyunca kaldeleri erkekler tarafından konulmuş olan» erkekler düzenini yıkmak ve konuyu sınıf çatışması açısından yeniden düşünmek gerek» diyenlere cevap verilmiş oluyor muydu, bilmiyoruz ama, **Ülgen Erdoğan** doğruyu bir tarafından görebilmişti.

Ama aynı günlerde, İstanbul Üniversitesi öğretim üyelerinden Doç. Köksal Bayraktar Milliyet'te kadın'ın ana malzeme olarak kullandığı **«müstehcen film»** ve san'at eseri diye takdim olunan eserlere temas ediyor, **«müstehcenliğin insanın tabii varlığının bir yönünü yansıttığı, içgüdü hayatını açığa çıkardığı, gerçeğin bu şekilde ortaya çıkmasının ceza tertibiyle karşılanamaması gerektiği»** şeklindeki görüşleri aktardıktan sonra **«müstehcenlik mes'elesine ve Ceza Kanununun bu alandaki tatbikatına hızla değişen kıymet hükümlerinin yeni vaziyetlerine göre, değişik bir tatbikat getirmek gerektiğine** işaret etmekteydi. Yani, açıkça, **«artık, bu mes'elede, dünkü tedbirler geçerli değildir, cemiyet hızla değişmektedir. Ancak her türlü estetik kaygısından uzak ve tiksinti verici, iğrenç nitelikte olanların cezalandırılmasını** istemekte ama, bu bahsettiği hallerin dahi ne kadar izafî olduğunu bir hukukçu olarak düşünmemiş olması hayret vericidir.

Kadın üzerindeki tartışmalar devam ederken, Politika gazetesi **«kadın, sosyalizm güzellik»** gibi mevzuları işleyen ve **Marlis Allendorf'a** ait olan bir yazı neşretti. Burada **yazar, sosyalist ülkelerde de kadınların güzel görünmek için,** kendilerini kocalarından başkalarına beğendirmeye çalıştıklarından onlara sevimli birer cinsiyet metaı olduklarını ispatlamak için gayret sarfettiklerinden, kozmetik sanayiin Batı'daki kadar Rusya'da da geliştiğinden, ve **kadın'ın** Batı'da olduğu Doğu Bloku ülkelerinde de, bir **şehvet metaı** olarak kolaylıkla elde edilebileceğinden, **(elbette ki marksizmi yüceltecek ifadelerle)** ve fakat bütün

bunlara ragmen «sosyalistlerde **kadınların hususi hayatlarında hâlâ önceki nesiller gibi tutuk ve kendiliklerinden dâvette bulunmadıklarından, dâvetin erkeklerden gelmesini bekledikleri**nden» yakınarak bahsetmekteydi.

Bu arada Politika gazetesi'ne mektup yazan bir komünist okuyucu şöyle diyordu: **«Günümüzde marksizmi saptırıp Amerikan emperyalizminin yandaşı olmuş Çin'de olduğu gibi kadının dişiliğini unuttuğu bir topluma kesinlikle hayır diyoruz. Ama kadın'ın (özellikle bir sosyalist ülkenin genç kızı olan Nataş'anın, Parisli bir hemcinsi kadar aynanın karşısında saatlerce kalması) çoğu zamanını güzellik enstitülerinde geçirmesi, aşırı boyanması, onun bir sömürü aracı olarak kullanıldığı kapitalist topluma da hayır demeliyiz. Güzellik ve çekicilik mutlaka kozmetik sanayiiden, veya güzellik enstitülerinden mi geçer? Sosyalist toplumdaki bir kişi bunlarla mı uğraşır? Beni aydınlatınız!»**

DİSK'in elindeki marksist **Politika** gazetesi bu okuyucuya cevap verirken, **«acaba, komünist olursak, nasıl güzelleşeceğiz, kendimizi daha çekici bir şekilde mukabil cinslere nasıl takdim edeceğiz»** diye kaygu duyanların yüreğini serinleten lâflar etti:

Cevapta hülâsaten şunlar söyleniyordu:

«... Sovyetler Birliği'nde kozmetik sanayii ve güzellik salonlarından, berberlerden tüm kadınlar eşit nisbette yararlanabilirler. Orada işsizlik yoktur, sefalet yoktur, sular kesilmez, elektrikler kesilmez. Sosyalist ülkelerde iyi cins sabunlar, iyi cins şampuan, iyi cins diş macunu, cildi besleyen kremler, parfüm,erirullar, makyaj malzemesi, göz boyaları vardır.»

Bilmiyoruz, kendisini kapitalist sistemin pençesinden kurtarmak için çare ararken, proleterya düzenine umut bağlıyan fukaralar, dar gelirliler bu satırları okuyunca orada da bir başka çeşit kapitalizmin pençesine düşeceklerini bu satırlardan anlıyamazlar mı? Çünkü açıça **«yok birbirimizden farkımız ama, bizim adımız kapitalist Amerika veya Avrupa değil, Sovyet Sosyalist Rusya'dır»** denilmek isteniyor.

Ama, Politikacı asıl şahâne cevabı, maceracı, Maocu, sapıklara veriyor, bu vesilevle. Diyor ki:

«Maocu, maceracı kanallarda yer alan bilinçsiz genç kızlarımızın, arkadaş toplantılarında, aile içinde bir akşam yemeğinden farklı giyindiklerine, makyaj yaptıklarına; derneğe veya «eğleme» gidecekleri zaman ise, bu iş için özel olarak hazırlanmış «devrimci» kıyafetlerini giydiklerine, saçlarını ona göre taradıklarına çok tanık olduk. Hattâ bir tartışmalı seminerde, gencecik bir maocu kız, konuşma yapmaya kürsüye çıkacağı zaman uzun topuklu çizmelerini arkadaşının düz ayakkabılarıyla değiştirdi.

Bu kendini kandırmak, halkı kandırmak değil de nedir?

FAS'LI FATIMA MERNİSİ, BİR BAŞKA ÂLEM!..

Diğer taraftan, Kadın meselesi 21 Mayıs günkü Milliyet'te de enine—boyuna tartışıldı. Türkiye'den Prof. Nermin Abadan—Unat, Hindistan'dan Vina Mazumdar ve Rabat (Fas) Üniversitesi'nden Prof. Fatıme Mernissi'nin katıldığı bir için de ve hele namus anlayışında ileri sürdüğü faraziyelerin ilmîlikten vazgeçin, en küçük bir ciddiyeti dahi yoktu. Söylediklerini cinsî eşitsizlikten yakınma olarak hülâsa edebiliriz. Elbette ki bazı dikkat çekici tesbitleri de yok değildi.

Nitekim,

«Avrupalı olmayan toplumların fikrî yapısını **sömürgelikten kurtarmak** ile **eşitlik** meselesi aslında, birbirleriyle derinden ilişkilidir. İslâm ülkelerinde gerçekleştirilen tüm reformlar, genellikle **batılaşmacı** eylemlerden başka bir şey değildir. Oysa, model olarak benimsenen Batı zaten kendi içinde hastalıklara sahipti. **Napolyon** ya da **İsveç yasaları**, liberal bir öze sahiptiler ama **cinsel eşitsizlik**, bu yasaların da özünde yatıyordu.» sözlerine ne diyebiliriz.

Keza; **«Kemal Atatürk gibi Ulusalcı Arap önderleri de uygar görünmeye son derece önem vermişlerdir. Bu önderleri, o dönemde, sömürgeci ve hattâ ırkçı bir kimliği olan Batı'ya yaklaştıklarında, kadın meselesi onları ilgilendirmişti. Batılılar onları kadın mes'elesindeki anlayışlarından dolayı aşağılıyor, hor görüyorlardı»** sözleri de dikkate değer.. Ancak İslâm adına yaptığı tesbitler, felâket! Ve bin defa bizzat kendi tavrı ve sözleri bir müslümanın edep anlayışının dışında..

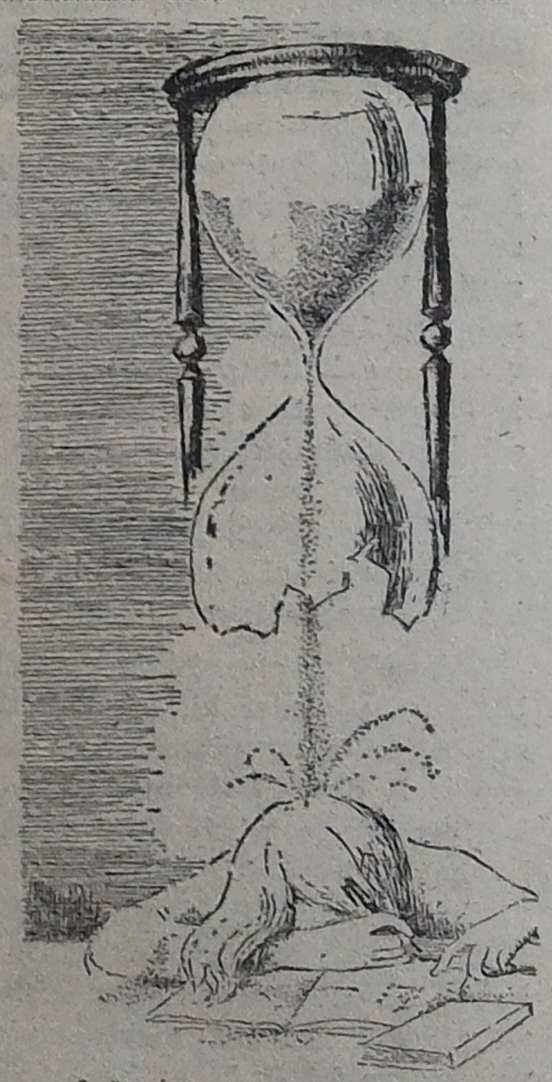

«Çoğu İslâm ülkesinin tarihi, sınıf çatışmaları'nın, emperyalizm ve aristokratik baskılar'ın tarihidir. Baskı ve ayrıcalıklar'ın sürekli olarak sahnede bulunduğu bu eski düzeni geri getirmek bir çözüm değildir. Kadını eve kapatmayı öngören dinsel töre, erkeklerine bile iş bulamayan bir düzenin, kadını emek piyasasından uzak tutma mekanizmasının aracıdır. Kadın namusu üstündeki titizlik, temelde yine bir başka erkek kontrolu'nun ifadesidir.»

Hele, namus uğrunda öldürmenin sempatiyle karşılanmasına karşı çıkması, cinsiyet uzuvları üzerinde inhisar kurulmasından yakınması!..

açık oturumda eski dünya'nın kadın mes'eleleri üzerinde duruldu.

Bilhassa, Fatıma Mernissi gibi bir Prof'un, hem de İslâm Şeriatının tatbik olunduğu bir ülke olarak bilinen Fas için de bütün İslâm ülkelerindeki kadınlık

yol

yol oldur ki doğru vara.

ÇATIŞMAYA DA, PASİFLEŞTİRMEYE DE HAYIR !..

Selâhaddin Eş ÇAKIRGİL

25 Mayıs günü gazeteleri ellerine alanlardan kimileri kayguya düştüler, kimileri de inşirah buldular. Zira, Fatih'te, **«Akıncı gençlerle AP'lilerin çatıştığı, Fatih AP ilçe binasının taşlandığı»** büyük puntolarla manşetlere çekiliyordu.

Aslında, her gün bir kaç kişinin öldüğü, yüzlerce yerde kanlı çatışmaların olduğu bir ülkede, bir kaç binanın camının kırılmasıyla neticelenen ve kimsenin serçe parmağının dahi incinmediği bir çatışmanın böylesine manşetlere çıkması şaşırtıcı sayılabilirdi.

Ama, hayır!.

Çünkü, bu hadisenin taşıdığı mâna, çoğu kanlı hadiseden daha önemliydi, gazetecilik açısından..

Çünkü İslâmcı gençlik sıcak bir kavganın, maddî güçlerle çatışmanın zeminine adım atıyordu. Yani, başta **POL—DER** zihniyeti olmak üzere, nice güç merkezlerinin müslüman avlayıp, onları ezmek hasreti içinde kıvrananlara yem olacak olanlar çıkıyordu, meydana...

Bu zamana kadar inanç ve düşünce plânında kalmaya hususî bir dikkat ve gayret sarfeden İslâmcı gençlik artık kendisini gerilmiş sinirlere, takallüs etmiş adalelere mi teslim ediyordu?

Biz hemen şunu belirtelim ki, bir yanlışlığı müdâfaa edecek değiliz. İslâm'ın gençliğin hatâsı varsa elbette onu da söyleriz. Ama, yalan ve yanlış nerededir, ve hele bir takım hadiselerin karşısında müslüman cemaatin tavrı nedir? Önce onu görelim:

Şurası açıktır ki, müslüman cemaat bugün, pek çok iyilikler yapmış bir müslümanın bir tek hatasını gördüğünde, onu hemen fırlatıp atabilirken; ömrü İslâm'a zarar vermekle geçmiş bir kişinin bir iyiliğini de baş tâcı yapıp, onun bütün seyyiatını bir anda unutuverecek kadar ters ve yanlış kadirbilirlik ölçülerine sahiptir.

Burada da öyle olmuştur. Hattâ, dünü kadar İslâmcı gençlerin adale güçlerine müracaat etmemiş olmasını onun **pısırıklığı, pasifliği** ve **beceriksizliği** şeklinde değerlendirip tahrik edenler, bu sefer de bir kaç binanın camı kırılmakla hemen **«bu gençlik anarşiye kayıyor, n'olacak bunun sonu?»** demeye başladılar. Serçeden korkan darı ekmesin!..

Burada hepimize ârız olan bir hâli anlatmak için, bizzat müşahede ettiğim bir vak'ayı zikretmek istiyorum:

«Malatya'da Hamido'nun katledilişinin iki gün sonrası.. Bayezid'de bir kitapçı dostun dükkanında sohbet ediyoruz. Herkeste bir bedbinlik!.. Bu arada bir kardeşimiz, kavmiyetçi bir fırkanın Ankara'da o günlerde tertib ettiği mitingten sitayişle bahsediyor, mitinge katılan Üniversiteli kızların en azından yüzde 50'sinin İslâmî mânada mestûre olduklarını, mitinge iştirak eden halk kitlelerinin içinde «Tekbîr» sâdalarıyla yürüyenlerin hayli kabarık olduğunu Ankara'ya gelirken yol boylarında namazlar kılarak gittiklerini anlata — anlata bitiremiyordu. **(Biz bu gibi durumlardan bir de memnun** ve mesrûr oluruz. Çünkü, bizim kıymet **hükümlerimize itibar olunmaktadır. Nitekim geçen hafta,** Demirel de Taksim'de **kürsüye Kur'an öperek,** tekbîr **sâdaları ve «Müslüman Türkiye, Tek Yol İslâm'dır» gibi güzel ibarelerin haykırıldığı bir atmosferde çıktı. Ama,** aynı Demirel'in **Kontenjan Senatörlerinin açıklaması hakkında görüşünü soran** Tercüman muhabirine, **eski dostu** Zeyyâd Baykara'nın **İslâm inanç nizamı aleyhindeki sözleri** için «SEVİNÇLE KARŞILIYORUM. MİLLETİN GALEYANINA KONTENJAN SENATÖRLERİNİN DE UYMUŞ OLMASINDAN MEMNUNUM!» **diye beyânat vermesi ne kadar esef verici bir hâldir? Binaenaleyh biz, kıymet hükümlerimize itibar olunmasından değil, Onun istismar olunmasından müştekiyiz! Evet, kaldığımız yerden devam edelim mevzumuza...)**

Tabîî bu vesileyle İslâmcı gençliğin âtaletinden, hareketsizliğinden de bahsedildi. Fâkîr, kavmiyetçilerin plânladıkları hataya düşülmekte olduğunu, bu oyunun Türkiye'de 1919 — 23 arasında da oynandığını, bu filmi ikinci defa seyrettiğimizi, o zaman da tekbîr ve tehlîl sâdaları arasında yola çıkanların sonunda müslümanlara ne kalleşçe oyun oynadıklarını görmezlikten gelemiyeceğimizi, İslâmcı gençliğin öyle gelişi - güzel sokak hareketlerine atılmasının şer'î mes'uliyetini kimin yükleneceğini hesab etmemiz gerektiği gibi, böyle bir halin getireceklerinin ve götüreceklerinin hesabının iyi yapılmasını anlatmaya çalışıyor idiysem de, karşımdakini ikna etmek mümkün olmuyordu.

Tam o sırada bir genç kardeşimiz çıkageldi ve «ağabey dedi, biz de sizi görecektik! İslâmcı gençlik olarak, Hamido ailesinin katledilmesini bir yürüyüşle tel'in edeceğiz. Ne dersiniz?»

Fâkir henüz fikrini açıklamadan, biraz önce İslâm gençliğinin hareketsizliğinden bahsedenler «aman haa!.. Zinhar, kardeşim... Durum görüyorsunuz ki, karışık!..» demeye başlamazlar mı!..

Genci usûlünce cevaplayıp, tahriklerden kaçınmaları, İslâmî ibareler dışında başka grupları tahrik edici sloganlar kullanmamaları ve emniyet kuvvetleriyle çatışmaya çekilmek oyunlarına gelmemeye dikkat etmelerini söyleyerek gönderdikten sonra, hem hareket isteyen, hem de kimsenin cancağızının yanmamasını isteyenlere ancak hayret dolu nazarlarla bakmakla yetindim.

Şimdi mes'eleye ve hadiseye ağırbaşlı bir şekilde yaklaşmak zamanıdır ve hattâ bu fırsat geçip gitmektedir. Önce şunu ifade etmeliyiz ki, İslâmcı hareketin siyasî kadrosu iktidar mevkiinden muhalefete geçeli beş aydan fazla bir zaman olmasına ve siyasî vasıtanın lideri **«biz daha önce gençlikle meşgul olamadık. Askerî, eğitimsiz olarak savaş meydanına sürdük. Şimdi, şu muhalefet döneminde bu hatayı tamir edeceğiz!»** demesine rağmen, aradan geçen bu beş aylık zaman içinde o ümid verici sözden başka bir alâka ve faaliyet ortada gözükmemiştir. Binaenaleyh gençlik başıboş bırakılmıştır. Bu gençlik sadece bir siyasî vasıtadan emir almak mevkiinde tutularak idare edilemezdi, kendisine yönelen tehlikelere karşı, istişare edeceği büyüklerinin kendilerini dizginleyici, hep vasıtaları kurtarmayı gâye edinen bir takım palyatif tedbirlere ağırlık vermeleri onları tatmin devamlı tatmin edemezdi. İşte böyle bir zamanda, İslâmcı gençlik bu sıkıntıları çekerken, geçen haftaki **Fatih Çatışması** zuhur etti.

Ve suçlamalar başladı...

Aslında hadisenin mahiyetini iyice kavrıyamıyanlar dahi, bu noktada ahkâm kesip İslâmcı gençliği suçlamayı yeğ tuttular.

Öyleyse biz bu hadise üzerinde ana hatlarıyla duralım.

24 Mayıs sabahı AP li gençler **(daha doğru gençliği olmayan bu partinin** paralı askerleri) **Fâtih medreseleri** civarında **26 Mayıs'taki Taksim mitingi için afiş yapıştırırlarken** gece sabaha karşı polisle aralarında bir ufak çatışma çıkar.. Bir polis dizinden yaralanır. Ve, mizansen önceden plânlandığı şekilde sahnelenmeye başlanır. AP afişlerini asanlar ateşin kendileri tarafından değil, Vakıflar Yurdu (ki, bu yurd İslâmcı gençliğin karargâhıdır) çatılarından, kubbelerinden açıldığını iddia ederler.

Bu iddia üzerine polis sabahın alacakaranlığında Vakıflar Yurdu'nun çatılarına doğru bir tarama atışı yapar. Ve sonra yurt kapıcısına zor kullanılıp içeri girilerek, yeni yeni kalkmakta olan talebeler üzerine **«sizin Kitabınızı, Allah'ınızı...»** gibi en alçakça, en kâfirce küfürlerin savrulduğu bir hengâmede coplarla saldırılır ve arama yapılır ve 17 genç yakalanarak nezarete atılır, işkence edilir. Vakıflar Talebe Yurdu'ndan İslâmcı gençlerin atılması için öteden beri çalışan AP'lilerin bu neticeyi devşirmek yolunda polisi, emniyet makamlarını tahrike ve ateşin yurttan açıldığı görüşünde ısrar etmeleri üzerine, 17 arkadaşı nezarette olan gençler ile onlar aleyhinde bir komplo hazırlıyanlar arasındaki bir sürtüşme anında bazı gençler tehevvürle AP binasının camlarını taşlarlar.

Gerçek şudur ki, İslâmcı gençleri bir takım tahrikler karşısında, sahipsiz bırakılışlarının hıncını yüreklerinde kül-lendiririlerken; hareketlerinin mes'uliyetini her noktada deruhte edecek bir otoritenin de bu gibi hallerde ortalıktan kaybolması yüzünden, getirecekleri ve götürecekleri iyi hesap edilmemiş bir takım handikaplara sürüklenebilmek ihtimalini üzerlerinden tamamiyle atamamışlarsa, bunun mes'ulü bu gençleri kendi emirlerine sadece itaat eden bir vasıta olarak görmek isteyen siyasîlerdir ve büyükleridir.

Nitekim, gerek daha önce, 163 öğrencinin, gerekse bu son hadisede 17 öğrencinin nezarete atılması esnasında, hassaten **«dokunulmazlık»** zırhına bürünmüş parlâmenterlerimiz gereken alâkayı gösteremediler, göstermediler. Ama bu gençlere, afiş yapıştırmak, el ilânı dağıtmak veya liderlere tempo tutturmak, **«Ayasofya açılsın!»** gibi nâralar attırmak vazifesi yüklenmiştir. Fakat, mücadelerinin içinde dişleri ağrıdığında - **ki elbette ağrıyacaktır-** sahip çıkmakta genç insanı tatmin eden cesur çıkışlar yerine bir takım kulis faaliyetleriyle netice almak yolu tercih olunmuştur.

İslâmcı gençlik bir metod arayışı içindedir. Ama, onlar, bir harekete geçilecekse, bu hareketin her şeyden önce komünistlere karşı yapılmasının, **«milliyetçilik ve muhafazakârlık»** nutukları atanların üzerine ilk hamleyi yapmaları hâlinde bunu en azından tabandaki kitleye anlatmakta ve kendilerini mazur görmekte zorluk çekeceklerinin de idrâkindedirler. Fakat, devamlı olarak kendilerini bu mazeretle bağlı hissedemezler.

Mesele bundan ibarettir. Bundan sonra da bir takım tertib ve tahrikler olacaktır. İnşallah bu gibi tertip ve tahriklere karşı İslâmcı gençlik daha şûurlu, daha müteyakkız davranacaktır ve ümid ederiz ki, böylesine kanlı bir çatışma düzeninde müslümanlar da bir taş atılıp cam kırılmasından ibaret bir hadiseyi gereğinden fazla büyütüp İslâmcı gençliği yeni bir **«aman, haa..»** şeklindeki güya ikazlarıyla sindirmeye çalışmazlar.

Umûmî bir cevap ve bir rica

Merhum Seyyid Kutub hakkında Sebil'e karşı yazılıp çizilenlere, hiç kimse münferiden mu hatab alınmadan, 118 nci sayımızda «HAKKANİYET ve İNSAF ÖLÇÜLERİ» başlıklı yazımızla umûmî bir cevap verilmişti.

Buna rağmen bazı kişi veya mevkuteler mes'eleyi münakaşaya devam arzusu izhar etmişlerdir.

Biz böyle bir münakaşanın devamında, dâvamız ve cemaatimize **—en azından şu anda—** hiç bir fayda mülâhaza etmediğimiz için, bunlara cevap vermiyoruz. Çünkü verilen cevaplar bizi ister—istemez bir polemiğin dar ve nefsaniyeti tahrik edici çemberi içine çekecektir. Biz, enerjimizi kendi insanımıza karşı harcamak durumuna düşmek vebâlini yüklenmek istemiyoruz. Bir münakaşanın galibi gözükmek için kelime oyunlarına varıncaya kadar oldukça değişik mahiyetteki yazılar yazanlara cevabımız **«Vallahu bi küllî şey'in alîm»** demekten ibarettir.

Me'haz gösterilsin veya gösterilmesin; **Sebil**'den yapılan iktibasların âmme efkârında, iktibas yapan mevkûteyle **Sebil** arasında kesin bir paralellik olduğu zannına vesile olduğu müşahede olunduğundan, yazılı izin alınmaksızın iktibas yapılmaması ricasında bulunmak durumunda kaldık. Biz iktibas yaptığımız veya bizden iktibas yapan hiç bir mevkuteyi tezkiye etmek mevkiinde değiliz.

Böylece biline...

Vesselâm!

İSRAİL=AMERİKA ! PEKİY, TÜRKİYE ?

Geçen hafta, Orta Doğu'daki İslâm'ın topraklarına 1948 yılında **Amerika, Rusya, İngiltere, ve Fransa** gibi **İkinci Dünya Savaşının** galibi olan ülkelerin silâh desteğiyle getirilen yahudi sürülerince **kurdurulan İsrail** devletinin 30'ncu kuruluş yıldönümü şenlikleri şerefine, dünyanın hemen her yerinde olduğu gibi, Türkiye'de de kordiplomatik arasında resepsiyonlar verildi. Ankara'daki İsrail sefaretinin verdiği resepsiyona başkentten kimlerin katıldığını maalesef tesbit edemedik ama, İsrail'in İstanbul konsolosluğu tarafından verilen bir resepsiyona katılan seyatın arasında, klâsik **sağcı çevreler** tarafından hâlâ **«ehh işte, iyidir iyi!..»** diyen kabul edilen bir takım **prof.** ların bulunması yanında, **Refik Tulga** gibi emekli orgeneraller başta olmak üzere **Harb Akademileri Kumandanı Şenocak** ve başka paşaların da bu resepsiyona koşmaları, **nüfusu** az olan bu ülkenin **NÜFUZ**'unun nerelere kadar tesir ettiğini bize ihtar etmiyor mu? Hemen ilâve edelim ki, protokol gereği, belki başka ülkelerin çeşitli kademelerdeki zevatı da bizim Cumhuriyet Bayramlarında, elçiliklerimizde verilen **resm-i kabûllere** katılıyorlar ama bu muhakkak ki, protokol kaideleri çiğnenerek değil!. Bizde ise, İsrail'den başka hiç bir ülkeye bu kadar protokol dışı sempati gösterilmemektedir. Bunun ne mânaya geldiğini akıl ve idrâk sahipleri elbette anlıyacaklardır.

İslâm ülkelerinin dertleriyle meşgul olunacağını ileri süren Ecevit'in kulaklarını çınlasın! Hangi İslâm ülkesi, Ecevit'in o sözünde samimiyet bulabilir?

BİR LÂNETLİ BAYRAM DAHA..

«27 Mayıs» tarihi şüphesiz ki, milletimizin kalbinde, milletin şeref ve haysiyetini korumak için ellerine silâh verilen bedbahtların, iyi-kötü, millet iradesiyle seçilip gelmiş bir siyasî heyeti o silâhlarla **al-aşağı** ettiği tarih olarak yara açmıştır ve elbette ki, lânetli bir gün olarak anılmaya devam edilecektir.

«Eğer 27 Mayıs olmasaydı şöyle olurdu, böyle olurdu» diye tahmin yürütüp ahkâm kesmeye elbette gerek yok.. Ama, şurası kat'iyete yakın bir şekilde ifade olunabilir ki, **eğer 27 Mayıs ihtilâli olmasaydı**, çıkmaza saplanan resmî ideolojinin hemen **«vatan kurtaran şabanları»** tomsonlarla, **millet üzerine, millet iradesi üzerine yürütme hastalığı** böylesine teamül haline ve akla gelmezdi.

27 Mayıs bu sene de yine bir takım yalanları, bir takım ahlâksız iddiaları utanmadan tekrarlıyarak, ve ne yazık ki, bir avuç silâhlı haydutun giriştiği bir gece hareketini bütün bir Orduya mal eden nutuklar üreterek yeniden atıldı.

Gönül istiyordu ki, **Genelkurmay Başkanlığına** geldiğinden bu yana, bu bu zaman kadar kimsenin dikkat etmediği ve ehemmiyetsiz gibi gözüken, gerçekte ise derin mânalar taşıyan bir takım ters tutumları değiştirip, yasaklıyan **Orgeneral Evren** şu **27 Mayıs'ın da Türkiye'nin bugünkü bölünme, parçalanma eşiğinde** bayram **diye anılacak bir tarafı olmadığını, ordu adına kutlanacak bir tarafı bulunmadığını** ilgili makamlara bildirip, milletin yüreğine su serpsin idi.

Zira bugün, bu milletin hemen hemen **büyük** bir kısmı, **27 Mayıs'ın, millet tarafından** tasvib edilmeyen bir hareket olduğunda, memlekette komünizmin daha bir yeşermesine ve Menderes ile iki arkadaşının idâm olunmasına vesile olmak gibi kanlı bir hatıradan başka bir kıymeti haiz olmadığında müttefiktirler. Hele hele, Rahmetli Menderes ve iki arkadaşının hatırasına devlet adına yapıştırılmış olan **vatan haini** yaftasının kesinlikle yalan olduğunda belki hiç kimsenin tereddütü yoktur, bir avuç **27 Mayıs** beslemesi ve çanakyalayıcısından gayri!..

Artık, **vatan ihanetini** ucuzlatmak, hattâ **sevimli hale** getirmek gibi mânalara dahi gelen, ve neticeleri Türkiye'ye kanlı, buhranlı bir tablo armağan etmekten öteye, hiç bir mâna taşımayan bu **gece hareketinin** hiç değilse 19 ncu sene-i devriyesinde tarihin bu traji—komik sayfası bir daha açılmamak üzere kapansın... Eğer milletin hissiyatını anlamak ve dinlemek

ihtiyacında olanlar varsa, bilsinler ki, 27 Mayıs âmme vicdanında bir yaradır ve **«Menderes'i İdâm bayramı»** diye nefretle yâd olunmaktadır. Cumhuriyet döneminde hiç bir siyasî lidere nasib olmayan bir ölçüde halk kitlelerinin sevgisini kazanmış bir kişinin idâm ettirilmesi için yapılan bir ihtilâlin bu acı ve kanlı bakıyyesi artık temizlenmeli, rafa kaldırılmalı ve hele **milletin gözbebeği ordu** bu kirli işin içinden uzaklaştırılmalıdır.

27 Mayıs 1979'da iktidar mevkiinde bulunacak olan siyasî askerî iktidar sahiplerine, bizden şimdiden hatırlatması!..

KOMÜNİZM'İN «VARŞOVA», KAPİTA
ASKERÎ PAKTLARI KARŞIS

İSLÂM PA
KURULMALI

İSLÂM ülkeleri diye isimlendirdiğimiz ülkelerin hemen tamamının idarecilerinin İslâm inanç nizamını beyinlerinden uzaklaştırdıkları bilinen bir gerçektir. İslâm inancı dışında kalanların ise temel bir ayırımda, ortada **«avare kasnak»** gibi dolaşmak istemiyeceklerse, gidecekleri iki kutub vardır, birisi **kapitalizm**, diğeri **komünizm**, ve bu iki kutbun etrafında daha mutedil diğer sistemler!..

İslâm inancından kopmuş idarecilerin, bir kültür istilâsına uğradığının örneği olarak şu hususa dikkati çekebiliriz ki, İslâm ülkelerinin her birisi bugün kapitalist ve komünist ülkelerin **nüfuz** sahasındadır, dünya bu iki şer güç tarafından parsellenmiştir ve her ikisinin arkasında ise siyonizm!.. Her iki sistemin iplerini de siyonizm idare etmektedir. Bugün dünyada bu iki blokun dışında durduğunu iddia eden ve Üçüncü Dünya veya Bloksuzlar diye isimlendirilen dünya kesiminin de son bir hesaplaşmada veya bir tercih yapma mecburiyeti karşısında bu iki bloktan birini tercih ettikleri öteden beri bilinmektedir ve buna mecburdurlar da.. Zira' güçleri yoktur; dünyaya hükmetme savaşında batılın yanıltıcı görünüşlerine bağlanmaktan kurtulamamışlardır, kaynakları sınırlıdır, ticaretleri zayıftır; kültür bakımından da, yetiştirdikleri nesillerin kafası batıl sistemlerin iki kutbundan birini tercih etmek gibi bir zaafiyetle maluldür.

Nitekim, Türkiye'de de bugün içinde bulunduğumuz buhranlı, sıkıntılı atmosferden çıkış yolu arayanların her biri aynı yolu arayıp denemekte, ülkenin kapitalist sisteminin çöküşü karşısında komünizme doğru gitmeye mecbur olduğu gibi bir havayı mazûr görenler çoğalmaktadırlar ama; gerek **kapitalistler** gerekse **komünistler** böyle bir hesapla, meselâ şeriatin, İslâm şeriatinin de, İslâm nizamının da devlete hâkim kılınabileceği ihtimaline asla **«ehh, pekiy öyle olsun, mâdem ki kitleler öyle istiyor, öyle olsun, gelsin!.»** diyememektedirler. Çünkü bu takdirde oyunları temelinden bozulmuş olacaktır.

İşte bu büyük oyunu bozabilmek için İslâm ülkeleri de, sonunda tek bir birlik içinde, İslâm potası içinde erimeyi ideal edinen bir çalışmaya başlamak zorundadırlar. Bu mecburiyeti hissetmedikçe, dünyadaki kapitalist veya komünist ülkelerin oyuncağı, eğlencesi, kukla ve piyonu olmaktan öteye geçemezler. Bunun için de, dünya müslümanları artık yeni baştan alemşümûl plânda bir nefs muhasebesi yapıp, kendilerini sadece **söz** olarak değil, **öz** olarak da **Dünya İslâm Birliği** idealinin son merhalesine eriştirecek yollara tevessül etmelidirler; bunun için de ideolojik savaştaki taktiklere tertiplere, komplolara karşı direnme gücü olacak bir birliğin maddî uzuvlarını teşekkül ettirmelidirler. Vakıa, şu anda bir **İslâm Konferansı** varsa da, tavsatılmak noktasına gelmiştir. İslâm Bankası, kapitalist ülkeleri besliyen İslâm ülkelerinin idarecileri elinde nasıl daha âtıl ve verimsiz kalabilirse, bütün o yollar denenerek daha ilk yıllarından lâçkalaştırılmaya uğraşılmıştır. İslâm Ortak Pazarı da henüz hayallerde vardır, maddî sahada boygösterdiği zaman yaşama ve verimli olma şansı ne olabilir, meçhul!..

1963'lerde, Pakistan Devlet Başkanlarından merhum **Eyüp Han'ın Türkiye—İran—Pakistan** arasında teşkil edilmesi için teklifte bulunduğu bir **konfederasyonun** ileride bir **İslâm Birliğinin** nüvesini oluşturabileceğinden korkan **Amerika** ve

...ALİZM'İN «NATO»
...ŞINDA
...AKTI
...DIR...

Rusya aynı anda itiraz sesi yükselttikleri gibi, merhum Faysal'ın da 1967'lerde **İslâm Birliği** ve **İslâm Paktı** kurulması yolundaki çağrısı da yine aynı süper—güçler tarafından aynı anda ve müştereken karşı çıkılarak önlenmişti.

Ama dünya biteviye aynı kararda kalmaz. Dünyadaki süper—güçlerin **«önleyici silâhları var»** diye temel hedeflerimizden elbette vazgeçemeyiz. Bunun için de arada bir müsait zamanı yakalayıp yakalayamadığımızı araştırmak için, zemin yoklaması yapmamız gerekmektedir. Bugün İslâm ülkeleri dediğimiz ülkelerin insanları zamanın kendileri için kaçan fırsatların en büyüğü olduğunu idrâk edip, daha fazla zaman geçirmeden inançlarına göre ideallerindeki devletin içtimaî, siyasî, iktisadî, ve harsî

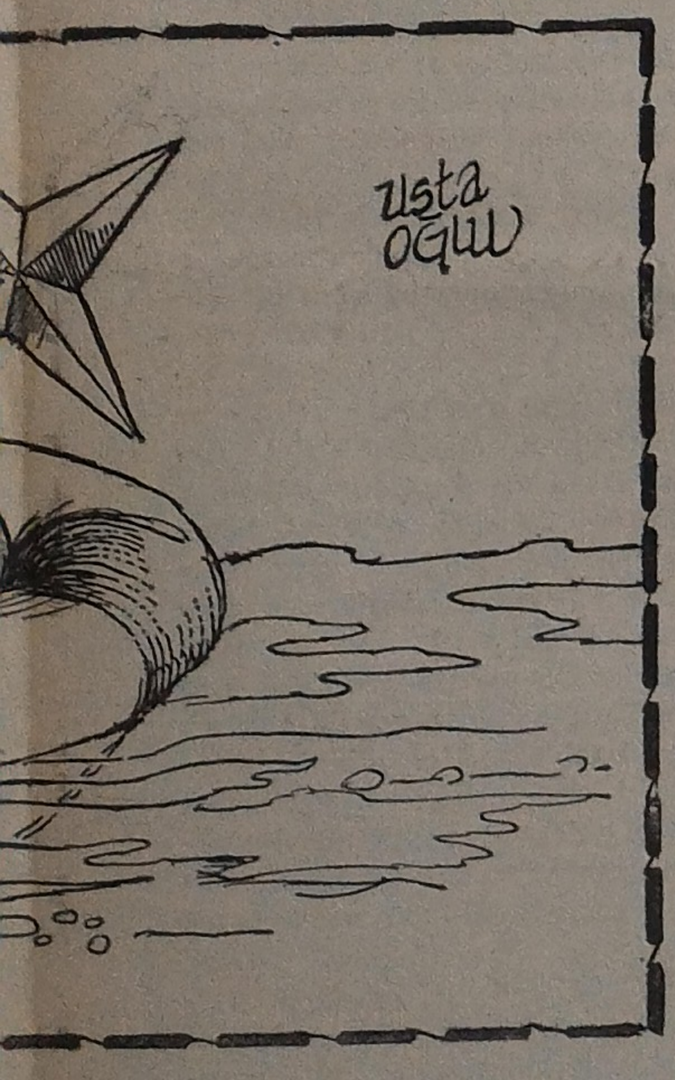

maddî uzuvlarını, bunları vasıta olarak bilip, gaye haline getirmeden, azizleştirmeden kurmak zorundadır. Bunların başında da **İslâm Ülkeleri Birliği, İslâm Cemiyet-i Akvam'ı** gibi siyasî karar vasıtaları, **İslâm Ortak Pazarı, İslâm Bankası** gibi iktisadî karar vasıtaları, **İslâm Kavimleri İlim ve Teknolojisi Ofisi** gibi ilmî tedkik ve Erbakan'ın geçenlerde Balıkesir'de konuşurken temas ettiği üzere **İslâm Ülkelerinin NATO'su denilebilecek bir İSLÂM PAKTI,** askerî savunma teşkilâtı olarak âcilen kurulmalıdır. Koca, bir **İslâm Haber Ajansı** ve **Neşriyat Birliği** de asla vazgeçilemiyecek zarurî teşekküllerdendir.

Bu üst—yapı kuruluşları teşekkül ettirilmeden, müslümanların başka İslâm—dışı güçlere karşı, onların kuklası gibi oynamak sefilliğine düşmeden ortaya koyabilecekleri bir güçleri olamıyacaktır. Çünkü, bu çağın güçleri, bu çağın vasıtalarına ve teknolojisine göre sistemli ve, ahenkli bir şekilde ortaya konulmak zorundadır.

En azından meselâ bir **İslâm Paktı** askerî bir gayeyle teşekkül ettirileceği zaman, çağın imkânlarıyla, **NATO ve VARŞOVA PAKT** ları gibi askerî kuruluşların güçleriyle yarışabilecek bir teknolojik seviyeyi de tutturmak zorundadır. Bunun için İslâm ülkelerinin yer altı ve yer üstü zenginlikleri, petrol gibi silâhları, petro—dolar gibi sağlam iktisadî kaynakları, jeo—politik gibi avantajlı coğrafî üstünlükleri mevcuddur. İnsan potansiyeli, kültür kaynakları bakımından da başka dünya görüşlerinin tükenmişliğine karşı hâlâ bakirdir.

Öyleyse, İslâm ülkeleri kendi aralarında **gümrük ve pasaport sınırlarını** kaldıracak tedbirleri alıp, dünya müslümanları arasındaki bir kaynaşmayı temin etmeye, diğer taraftan, küfrün düzenlerine ve silâhlarına karşı müştereken karşı koyacak bir güç kaynağı olarak **İSLÂM PAKTI** gibi maddî **İslâm Birliği idealinin** maddî uzuvlarını ortaya çıkarmak zorundadırlar. Unutulmamalıdır ki, **Avrupa Birliğine** bugün henüz kesinlikle varılamamış olmakla beraber, bu birliğin kurulmasına ramak kalmışsa bunun ilk adımı 1947'lerde teşekkül ettirilen **Avrupa Kömür ve Çelik Birliği** gibi bir iktisadî teşkilâttır.

İslâm Dünyası da aynı yollardan hem daha kolay yürüyerek, geçerek, fırsatları iyi değerlendirerek bu noktaya gelebilir. Aksi halde, hayata ve hadiselere hükmetmek hassasiyeti ve inisyatifi hiç bir zaman müslümanların eline geçmiyecektir. Nitekim bugün perişanlık öylesine yaygındır ki, bir kısım İslâm ülkeleri CENTO'da Amerika ve İngiltere'nin menfaatlerini korurken, diğer bazıları da komünist güçlerin zaferi için zavallı müslümanların hayatı üzerinde kumar oynamaktadırlar!

«ŞERİAT MİLLÎ BİRLİĞE AYKIRI» İMİŞ ?!..

Yüz sene öncelerde Ziya Paşa kendilerine medenîlik yaftasını yapıştıran frenkperestlerin iddialarına **(ki hemen hatırlatalım, Ziya Paşa** mason locasına **ilk kayıtlı olanlardan birisi olmasına rağmen, sonunda kimlere maşalık ettiğini görüp, uzaklaşmış nâdir simâlardan birisidir)** karşılık olarak diyordu ki:

«İslâm imiş devlete pâ—bend-i terakkî, Evvel yoğidi, işbu rivayet yeni çıktı!»

Dün, Türkiye'de, devletin ilerleme ve yükselmesine ayak koyan, yürüyüşünü tökezlettiren unsur olarak İslâm gösterilirken, Ziya Paşa bu mankafalılığa karşı çıkıyor, fethedilişinin temelinde İslâm inancı bulunan bir ülkede bu rivayetin çıkmış olmasına hayret ediyor, esefler yağdırıyordu.

Bugün ise, çok daha değişik bir durum var.. Bugün İslâm, devlet ve milletin terakkisine **mânî sayılmaktan geçtik;** doğrudan doğruya **millî beraberliğin düşmanı, millî beraberliği önleyen bir unsur** olarak takdim olunuyor!.

Hen de kim tarafından?

Türkiye Cumhuriyeti Devletinin başı olan Reisicumhurun, **«memlekete yaptıkları üstün hizmetlerden dolayı kendilerine parlâmenterlik sıfatı verdiği «seçkin aydınlar topluluğu» olan Kontenjan grubu tarafından!..**

Gerçekten de böylesine büyük bir hizmetin, Çankaya tarafından ancak senatörlükle mukabele göreceğini, bu dikkatteki inceliği okuyucularımızın ferâsetlerine havale ederek, bu açıklamayı yeni[illegible] gözleri önün[illegible]

«... Türk milleti, REJİMLERİN EN İYİSİ ve, İNSAN HAYSİYETİNE EN UYGUN OLAN HÜRRİYETÇİ DEMOKRASİ REJİMİ İÇİNDE,» milleti ve ülkesi ile bölünmez olan bütünlüğünü» **koruyacak, ebediyete kadar var olacaktır. Bu bütünlüğün bölünebilir olduğunu sananlar, aldandıklarını anlamışlardır ve anlıyacaklardır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.»**

Evet, bu açıklamanın baş tarafındaki **«en iyi ve en haysiyetli rejim»** iddiasına bugünkü Türkiye'nin manzarasının da şahitlik ettiğini ifâdeyle, sonundaki temenniye tamamen katıldığımızı, devlet ve milletimizin bölünemezliğinin herkes tarafından anlaşılmasının hasreti içinde olduğumuzu belirtelim.

Ancak, reisicumhur senatörleri adına Kontenjan Grubu adına açıklama yapan ve 1977 umûmî seçimleri öncesinde Demirel'in kendisini **«tarafsız Adalet Bakanı»** yaptığı ve **tarafsızlığının ne mene** bir tarafsızlık olduğunu gösteren **Zeyyad Baykara** cenaplarıdır.

Şimdi işbu Baykara cenapları, **«millî beraberlik»** çağrıları yapıyor. Üstelik ustaca bir manevra yapıp, Taksim'deki **1 Mayıs** nümayişlerinin hangi ideoloji ve rejimin peşinden koşulmakta olduğunun ipuçlarını verdiğini de **şöyle bir ifade** edip, güya hakperestlik ettiğini, tarafsız davrandığını ispatlamaya gayret gösterdikten sonra, devam ediyor:

«... Anarşiyle, sağ ve sol ideolojik saplantılara dayalı davranışlar sürüp giderken, atatürkçülüğe ,anayasamızın koruduğu Atatürk devrimlerine karşı olan hareketler de artık sık sık rastlanan olaylar halini almış, hattâ ŞERİATİN DÖNÜŞÜNÜ İSTEYEN KİMSELER BU ARZULARINI AÇIKÇA BELİRTİR DURUMA GELMİŞLERDİR.»

Şimdi... Şeriat, hassaten **İslâm Şeriatı** ne demektir? **«Allah'ın, insanların insanca yaşayabilmesi için koyduğu** kanunlar sistemi, Nizam» **demek değil midir?** Ve Baykara cenapları **«Yüce dinimiz»** diye hürmetkâr bir ifade de kullandığına göre acaba bir taraftan **«yüce dinimiz»** diye kendini o dine izâfe ederken, bir taraftan da **«Şeriatin geri gelmekte»** olduğuna dair yanık tervâdlar koyvermenin mânası ne oluyor?

Keza Baykara cenapları, bu arada **«Cumhuriyetin 55 nci yılında laiklik ilkesine aykırı davranışların memlekete ne büyük zararlar getirebileceğinin hâlâ anlaşılmamış olması kadar tehlikeli bir şey tasavvur olunamaz»** buyurmaktadır.

Lahana turşusu ve perhiz hikâyesi!..

Evet, biz gerek Çankaya senatörlüklerinden, gerekse onları parlâmentoya sokan iradenin sahibinden bu mes'eleye nasıl bakmakta olduklarını öğrendik. İslâm, bu milletin birlik ve beraberliği için biricik temel harç mıdır; yoksa?

El-insaf ve edeb yahu!..

Gönül ister ki, başta Reisicumhur olmak üzere aklı başında herkes, **«millî birliğin tesis edilmesi için İslâm'ın düşman gösterilmesi»** şeklindeki bu cüretkâr saygısızlığa karşı çıksın idi: ama ne gezer!..

Hattâ S. Demirel Taksim'de kitlelere **«ezan susmaz»** diye, **Müslüman Türkiye!»** diye atılan nâralarla hava basarken; Kur'an öperek kürsüye çıkarken; diğer taraftan da kontenjan senatörlerinin bu beyanını **«sevinçle, memnuniyetle karşıladığını»** açıklayabilmiştir!

Bayar'ın inkisar-ı hayali...

Bayar, 96 yaşında bulunmasına rağmen hâlâ içtimaî mes'elelerle meşgul oluyor, düşüncelerini açıklıyor. Son olarak Bayar'ı NATO için kıymet hükmünü belirtirken görüyoruz. Şöyle ki, Türkiye'yi NATO'ya sokan iktidarın başı olarak **Bayar-Menderes** ikilisinden hayatta kalan Bayar geçen hafta NATO ve NATO'nun şefi Amerika'nın Türkiye'ye tatbik ettiği silâh ambargosu vesilesiyle verdiği bir beyanatta»

«— Türkiye'nin NATO'ya girmesine ön ayak olan bir kimse olarak, bu neticenin ortaya çıkmasından son derece müteessirim. Böyle bir neticeyle karşılaşacağımızı hiç düşünmemiştik. NATO bizim eserimizdir, Amerika bize bu düşmanlığı yapmamalıydı!» demiştir.

Halbuki o Bayar, 1952'lerde, Türkiye NATO'ya girmeye hazırlanırken ne lâflar ediyordu! Hattâ,

«— Türkiye NATO'ya girmekle yeni bir inanç benimsemiş oluyor, hürriyet dininin yeni bir mensubu oluyor, yeniden hayat buluyor, koparılmaz bağlarla Batı'ya daha bir bağlanıyor!» şeklinde sözler söylememiş miydi?

O meth ü senâ edilen inancın da, koparılamaz bağlarla bağlanıldığı iddia olunan Batıcılığın da ne menem bir şey olduğunu bugün hep birlikte milletçe görüyoruz. Hattâ bir kısmını Bayar dahi görmeye başladı. Ama, o tercihini hâlâ Batı'dan yana olmak şıkkı üzerine yapıyor.. Ve hayal kırıklığını da bir yakınma, bir yalvarış edâsı içinde dile getiriyor.

Arzu olunurdu ki, Bayar ahir ömründe olsun, **Batı'cı, laik-kapitalist** ve **şahsiperest** düzenin Türkiye'ye yerleştirilmesindeki fonksiyonu itibariyle bir sacayağının üç bacağından birisi olarak ağır vazifeler ifa etmiş bir kişi sıfatıyla, Türkiye'nin kendi inancından koparılmış olmasından dolayı bu günkü noktaya gelindiğini de görüp, itiraf etsindi!. 24 Mayıs günlü Tercüman'da, **«Nazik bir merhale»** başlığı altında yazdığı yazıda bu noktada bir takım ip uçları veren Bayar, Türkiye'nin bugün bir **«Hürriyet Buhranı»** içinde olduğunu ifade ettikten sonra, Türkiye Komünist Partisi isimli kanun—dışı kurulu[illegible] **yabancı bir ülkenin desteğinde kurulduğunu** belirtip, **Türkiye'yi parçalamak isteyen bir ideolojinin** Hükûmet **tarafından takipsiz bırakılmasından»** yakınmaktadır. Bayar muhakkak ki, canlı bir tarih sayılır. Kendisi bilmiyor mu ki, bizzat kendisi dahi, yabancı ülkeler tarafından kurulmuş, desteklenmiş ve neticede de Türkiye'yi bölmüş partilerin içinde, taa İttihat—Terakki'den bu yana devamlı bulunmuştur? Rusya'nın desteği muhakkak ki bir alçaklığı, bir ihaneti ifade eder ama Hristiyan Batı'nın desteği nimet mi sayılmak lâzımdı?

Bayar mezkûr yazısında **«1 Mayıs nümayişlerine katılanların zihniyetindeki insanların adetlerinin memleket nüfusuna nisbetlerini»** bulmaya çalıştıktan sonra **«en fazla yüzde 10'luk bir rakam elde edilebileceğini»** ifade ile, **«ülkenin yüzde 10'unun yüzde 90** gibi kahir **bir ekseriyete nasıl tahakküm etmeye kalkışabileceğine ve buna nasıl göz yumulabileceğine»** cevaplar bulmaya çalışıyor.

Hani, insanın Bayar'a şöyle diyesi geliyor: Başkalarının nisbetini hesab edeceğinize; siz bir takım gâvurlukları bu memlekette hâkim kılmaya çalışırken, milletin nüfusuna nisbetle adediniz, bugün komünistlerin teşkil ettiği nisbet kadar dahi yoktu. Dârağaçları kurarak, İstiklâl mahkemelerini çalıştırarak, müslüman bir milletin öz inancına ve hayatına pusu kurarak hemoglobinli bir devrimin gerçekleştirilmesinde baş rolü oynamış olanlardan birisi olarak hiç kendi nisbetinizi, tahakkümünüzü düşündünüz mü?.

Evet, Celâl Bayar bir nefs muhasebesi yapıp millete karşı yaptıklarında nnedâmet getirdiğini açıklayabilmelidir ki, diğer açıklamaları da itibar görsün!..

Bayar yazısını, **«bugün Atatürk tefekküründe birleşmemiş, her şeyin üstesinden gelmemize yeter de artar bile..»** diye bağlamaktadır. Lâkin, işbu **Atatürk tefekkürünün** nasıl olduğunu, kim nasıl tâyin ve tesbit edecek, orası meçhul.. Herkesin kendi ölçüsünün doğru olduğunu iddia ettiği bir yerde, doğru bir ölçü yoktur ki!...

Dr. Ali Kemal BELVİRANLI'nın yazdığı;

İslâm prensipleri

nin YENİ baskısı **çıktı!**

10 Lira

okuyunuz, okutunuz!

Dağıtım: NEDVE YAYINLARI

Tuzcular içi no.2 Konya

TEL:13013

SEBİL ADLİYE'DE

ÇİFTE ÇİFTE GELEN EVRAK

Gelen mektuplardan ve ziyâretimizde bulunan kardeşlerimizin ifadelerinden anlaşıldığına nazaran, okuyucularımızın çoğu **SEBİL**'imize karşı açılmış bulunan otuzu mütecâviz dâvanın âkıbetini merak etmektedirler. Biz, evvelce gazetemiz hakkındaki adlî muâmeleleri muntazam bir sûrette yazmakta idik. Sonradan bazı sebeblerle bundan sarf-ı nazar eylediğimiz malûmdur. Bu sefer de, vefâkar okuyucularımız sık sık mektup yazarak hakkımızdaki adlî tâkibatın encamına dâir meraklarını izhar etmekte ve zahmet ve masrafa girmektedirler. Böyle mektuplara tek tek cevap vermenin güçlüğü sebebiyle arada, bir, «Sebil Adliyede» serlevhasıyla izahat vermek kararına varmış bulunuyoruz.

Bazı okuyucularımız dâvalarımızın nasıl olup da —neticeye varmadan bu kadar uzatılabildiği hususunu soruyorlar. Evvel, şunu söyleyelim ki, bu, bizim dirâyetimizden değil —kahırdan lütuf sûretinde— kendiliğinden olmuştur. Şöyle ki; geçen yıl Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kapanması üzerine Adliye Vekâleti bir tamim neşrederek İstanbul'daki bilumum siyâsî mâhiyet taşıyan dâvaların, II. Ağır Ceza Mahkemesi'nde toplanmasını emretmişti. Bu yüzden, bütün mahkemeler benzer dâvalarla birlikte bizimkilere de bakmayarak onları Vekâletin bu tamimine istinaden II. Ağır Ceza Mahkemesi'ne göndermişlerdi. II. Ağır Ceza Mahkemesi ise, büyük bir yekûn bu dâvalara, «kendisinin bir ihtisas mahkemesi olmadığı» esbab-ı mûcibesiyle bakmamak kararı almıştır. Bu sûretle, ortaya selbî bir ihtilâf yani, bir dâvaya hiçbir mahkemenin bakmak istememesi gibi bir durum çıkmıştır. Böyle hallerde, Temyiz Mahkemesi dâvaya bakacak mercii bizzat tâyin eder. Bu hâdise de de böyle olmuş, II. Ağır Ceza'nın Temyiz Mahkemesi'nde açtığı dâva, «kendisinin, bir ihtisas mahkemesi olmadığı cihetle, her dâvanın açıldığı yerde görülmesi» tarzında karara bağlanmış ve buna istinaden dosyalar geldikleri mahkemelere iâde edilmiştir. Ancak, bu durum, bahsi geçen dâvaların bir seneye yakın müddetle hiçbir muâmele yapılmadan yerinde sayılmasını intac eylemiştir. İşte dâvalarımızın neticeye iktiran etmeden uzaması bu sebeple ortaya çıkmıştır.

Geçtiğimiz hafta başında Alemdar Karakolu'ndan başyazarımız **Kadir Mısıroğlu**'na iki «ihzar» müzekkeresi gelmiştir. Bunlar, 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde mâhud 163. maddeye muhâlefet iddiasıyla hakkımızda açılmış bulunan dâvalardan ikisine aitdi. Ertesi gün, gazetemiz mes'ul yazı işleri müdürü **Ramazan Güntay**'ın 116 sayılı SEBİL'de çıkan «Sergüzeştnâme-i Altıkulaç Efendi» isimli yazıdan dolayı hazırlık soruşturması için gönderilen dâvetiyeyi aldık. Ertesi gün ise, idarehânemize gelen sivil bir polis, elinde İstanbul 7. Sulh Ceza Mahkemesi'nin bir kararını taşıyordu. Bu kararda, **SEBİL**'imizin 123. sayısı hakkında toplatma kararı verilmişti. Derken aynı gün, bir başka polis bu defa 3. Sulh Ceza Mahkemesi'nin 124. sayımız için verdiği toplatma kararını tenfiz için idarehânemize gelmiştir. Bu sayıları okumuş bulunan okuyucularımızın, bâtıl hesabına her şeyin söylenebildiği şu memlekette bizim hakkı terennüm hususunda ne müthiş güçlüklerle kuşatılmış bulunduğumuzu takdirde güçlük çekmezler. Aynı gün, İstanbul Toplu Basın Mahkemesi'nde halen yurd dışında bulunan muharririmiz **Ahmed Selâmi Bey**'in 84 sayılı SEBİL'de «Adese» başlığı altında neşredilmiş «Kâmuran Beyve Anıt Kabir» isimli yazının dâvası vardı.

Ertesi gün, yine İstanbul C. Savcılığı Basın Bürosu'ndan iki dâvetiye birden geldi. Bunlar, mes'ul müdürüz **Ramazan Güntay** ile muharririmizin **Selâhaddin Eş**

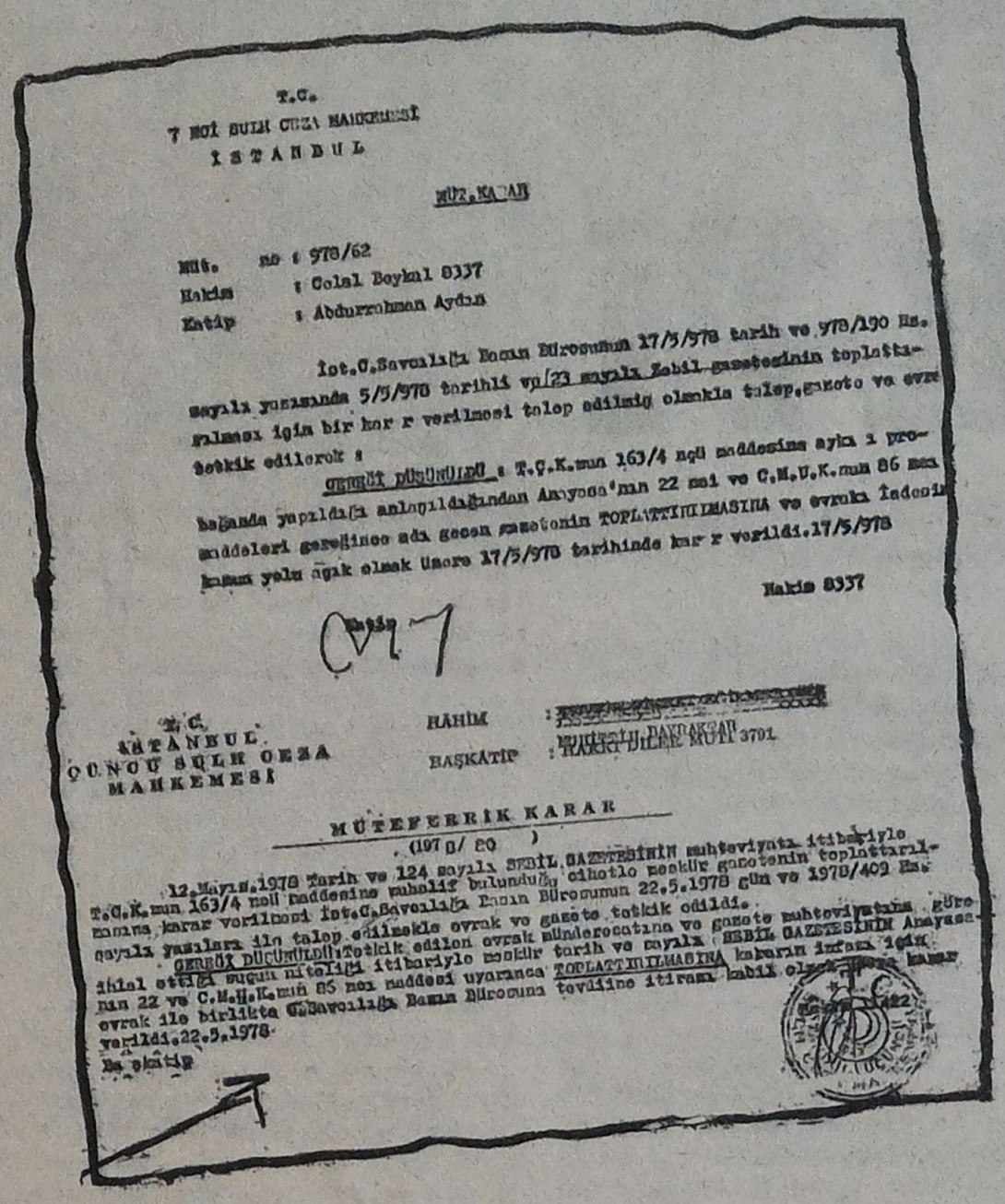

T.C.
7 NCİ SULH CEZA MAHKEMESİ
İ S T A N B U L

MÜT.KARARI

Müt. no : 978/62
Hakim : Celal Beykal 8337
Katip : Abdurrahman Aydın

İst.C.Savcılığı Basın Bürosunun 17/5/978 tarih ve 978/190 Hs. sayılı yazısında 5/5/978 tarihli ve 123 sayılı Sebil gazetesinin toplatılması için bir karar verilmesi talep edilmiş olmakla talep,gazete ve evrak tetkik edilerek :

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ : T.Ç.K.nun 163/4 ncü maddesine aykırı propaganda yapıldığı anlaşıldığından Anayasa'nın 22 nci ve C.M.U.K.nun 86 ncı maddeleri gereğince adı geçen gazetenin TOPLATTIRILMASINA ve evrakın İadesinin kopya yolu ile olmak üzere 17/5/978 tarihinde karar verildi.17/5/978

Hakim 8337

Katip

T.C.
İSTANBUL
ÇOCUK SULH CEZA MAHKEMESİ

HAKİM :
BAŞKATİP : HAKKI DİLEK MUTİ 3701

MÜTEFERRİK KARAR

(1978/ 80)

12.Mayıs.1978 tarih ve 124 sayılı SEBİL GAZETESİNİN muhteviyatı itibariyle T.C.K.nun 163/4 ncü maddesine muhalif bulunduğu cihetle mezkûr gazetenin toplattırılması için bir karar verilmesi İst.C.Savcılığı Basın Bürosunun 22.5.1978 gün ve 1978/409 Hs. sayılı yazıları ile talep edilmekle evrak ve gazete tetkik edildi.

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ: Tetkik edilen evrak münderecatına ve gazete muhteviyatına göre ihlal ettiği suçun niteliği itibariyle mezkûr tarih ve sayılı SEBİL GAZETESİNİN Anayasanın 22 ve C.M.U.K.nun 86 ncı maddesi uyarınca TOPLATTIRILMASINA kararın infazı için evrak ile birlikte C.Savcılığı Basın Bürosuna tevdiine itiraz kabil olmak üzere karar verildi.22.5.1978

Katip

Çakırgil'in ifadeye çağırıldıklarını gösteriyordu. Bu ifâde, 123 sayılı SEBİL'de neşredilen «Hareketimizin Stratejisi ve» ünvanlı yazıyla alâkalı idi.

Cuma günü ise, İstanbul 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde ihzâren celbolunduğumuz bahsi geçen iki dâvanın duruşması (murafaası), vardı.

Kısaca ifâde etmek gerekirse, ihzar, toplatma kararları, savcılık dâvetiyeleri gibi mâruz kaldığımız adlî takibatla alâkalı evrak; âdeta okuyucularımızdan aldığımız mektuplarla yarışmaktadır. Demek ki, bu memlekette tırmanan yalnız anarşi değilmiş... İman ehlinin hak ve hakikati söyleme imkânlarını selbetmek istikametindeki adlî takibat da CHP'nin yeniden iktidar oluşuyla birlikte tırmanmaya başlamıştır. Bu hususdaki resmî evrak, eskiden haftada bir veya ikiden ibâret iken, şimdi hergün gelmektedir. Hem de, çifte çifte.. İhzar, toplama kararı, savcılık ve mahkeme dâvetiyeleri itibariyle. Bazan, aynı saatte birden fazla mahkemede duruşmamız bulunduğu bile oluyor.

Bu durumda, **SEBİL**'imizin adliyedeki mâceralarını merak eden okuyucularımız şunu bilmelidirler ki, bu gibi adlî muâmeleler bizi —âdeta— yazı yazmak kadar meşgûl etmektedir. Fakat ne beis var, mevlâmızın «Hâfız» ism-i şerifine sarıldık, gidiyoruz. Kalpleri İslâm'ın galebesi heyecanıyla dolu hâhişkâr okuyucularımızın, samimî duâları en büyük mesned ve kuvvet kaynağımızdır. Bir uyuz köpek için yedi yıl Mısır'a yağmur yağdırmamış olan Rabb'ül Âlemin'in takdirinden başka bir şey olmayacağına göre, nefes atıp verdiğimiz her günü fırsat bilip, mücâdelemize devam edeceğiz. Bu, bir memuriyet-i ilâhîyedir. Bu Hakk'ın, bizleri, kendi halkeylediği esbab ile şartlandırarak bizzat temin buyurduğu bir keyfiyettir. Hak, ne dilerse o olur. **Hasbünallah venimelvekil!**

DİL Ve EDEBİYAT

Divan Edebiyatı

Ramazan Nazlı

Divan Edebiyatı üzerinde lehte ve aleyhte bir çok kimseler durmuş ve bu mevzudaki görüş ve düşüncelerini her fırsatta ortaya koymuşlardır. Çünkü, kabul etsek de, kabul etmesek de, Divan Edebiyatı milletimizin yaklaşık olarak yedi yüz yıl gibi uzun bir zaman içinde gösterdiği edebiyat ve kültür dehasını ihtiva etmektedir. Divan Edebiyatı Türk'ün duygusunu, inancını, zevkini ve san'at gücünü isbat etmeye yeterlidir. Bu millî kültür hazinemizin üzerinde ne kadar durulsa yeridir şüphesiz...

Ancak Divan Edebiyatı üzerinde ki görüşlerin bir kısmında ve eksiklikler vardır. İşte, bu günkü yazımızda kısaca bu mevzu üzerinde durmak istiyoruz.

Divan Edebiyatımızın yeni nesle tanıtılması, umûmiyetle günümüz Türkçesine çevrilerek yapılmaktadır. iBlhassa mekteplerde ve el kitaplarında Divan Edebiyatı hep bu yolla öğretilmeye çalışılmaktadır. Oysa, şekil, vasıf, terkib, vezin, san'at, mâna ve kelimelerin dizilişi cihetinden Divan Edebiyatı çok büyük önem taşımaktadır. Yukarda sıralağımız bütün bu değerler, göz önünde bulundurulmadan Divan Edebiyatını sadece sathî olarak ele almak ve günümüz Türkçesine öylece aktarmaya çalışmak, kanaatimce yanlışların en büyüğüdür. Böyle bir çalışma ne ilmî gerçeklere, ne de akıl ve mantık ölçülerine uymaktadır.

İşte, burada uydurma dilin zarar ve aksaklıkları da kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Dil uydurukçularının bu milletin kültür ve edebiyatını nereye götürdükleri de açıkça anlaşılmaktadır. Bir bu günkü edebiyatımıza bakın, bir de Divan Edebiyatımıza !... Aralarında his ve sanat yönünden dağlar kadar fark vardır.

Bu mevzu öyle sanıldığı kadar basit değildir. Bunu bütün teferruatı ile gün ışığına çıkarmak için, önce Divan Edebiyatımızın beslendiği kaynağa inmek gerekir. Divan Edebiyatımızın kaynağı şüphesiz -bilindiği üzere- İslâm Dini'nin kültür ve inanç esaslarıdır. İslâm Dini'nin ana kaynağı da Kitap (Kur'an-ı Kerîm) ve Sünnettir. Divan Edebiyatında Kur'an, Hadis, Mûcize, Kerâmet ve Tasavvuf esaslarını ihtiva eden bir çok mısra ve beyitlere rastlanmaktadır. İslâm Kültüründen ve tasavvuf bilgisinden mahrum olan bir insanın bu mısra ve beyitleri anlamasına imkân yoktur. Aslında bu günün gençliği sadece Divan Edebiyatının dil ve üslûbuna yabancı kalmış değildir. Aynı zamanda İslâm kültüründen ve bilgisinden de mahrum bırakılmıştır. Bunun mes'uliyeti de hiç şüphesiz milletin geleceğini tayin etmekle mükellef olan kişilerin ve devletin millî eğitimine yön verenlerindir.

Günümüzün gençliği, İslâm kültüründen mahrum olmaları dolayısiyle Divan Edebiyatına yabancı düşmüşlerdir. Divan Edebiyatının nağmeleri, nükteleri, işâretleri kaynağına inen onun temel kültürünü öğrenen kimselerin kulağına ancak hoş ve tatlı gelebilir. Açıkçası, mesele, bir kültür meselesidir. Kanaatimizce bir insan hangi milletin kültürünü öğrenirse onun edebiyatını da o derece benimser. Çünkü, insanı millileştiren müessirlerin başında, kültür ve eğitim gelir.

Yukarıda anlattıklarımızın ışığında şimdi kısaca ve hulâsa olarak şöyle diyebiliriz: Divan Edebiyatını anlamak için Divan Edebiyatının kültürünü, sanatını ve ihtiva ettiği dinî ve millî değerleri çok iyi bilmek gerekmektedir.

Divan Edebiyatını anlamak husûsunda söylediklerimize örnek olmak üzere Şeyh Gâlib'in şu beytini hep birlikte inceliyelim:

«Gösterip mir'ât hüsnün İsayı mû'ciz deme
Hasta-i nevmîd edüb çeşm-i sühan-gû koymuş ad»

Bu günkü Türkçemize çevrildiği takdirde karşılığı şu olur:

«Senin güzelliğin soluğu mûcize olan Hazret-i İsâ'ya ayna gösterip O'nu umutsuz bir hasta durumuna düşürmüş, kendisine konuşan göz adını koymuştur»

Görüldüğü gibi bu nakıl, aşağıda bununla ilgili olarak verilecek olan bilgilerden mahrum olan bir insana, Divan şiirinin umûmî kaidelerine uygun bağlantı ve münasebetlerini bilmeyenlere elbette hiç bir şey ifade edemiyecektir: «Hazreti İsanın mûcizeleri arasında ölüyü diriltme, doğar doğmaz konuşma, kıyâmete kadar yaşama gibi olağanüstü hadiseler olarak Kur'anı Kerim'de ve hadis kitaplarında anlatılmaktadır. Ve bu beyitte topluca Hazreti İsa'nın bu mûcizelerine işâret edilmektedir. Öte yandan beytin —tabir caizse— odak noktası, çeşm-i sühan gû (konuşan göz)'dür. Divan Edebiyatı geleneğine göre gözün bazen cellât hunhar, kaatil gibi vasıfları vardır. Şimdi bu bilgilerden sonra yukardaki beyiti yeniden gözden geçirdiğimizde, şöyle açıklamalı bir metin ortaya çıkar: «Senin öylesine güzel konuşurmuşcasına mânalı gözlerin var ki, mûcize nevinden söz söyleyen, sözü ve soluğu ile ölüyü dirilten, sonsuza dek yaşama imkânına sahip bulunan Hazreti İsa bile ona erişemediği için umutsuz hastalıklara tutulup acılar içinde ölümün kucağına düşüyor»

Hasta-i Nevmîd ile **Çeşm-i Sühan-gû** terkipleri de birlikte düşünülünce, konuşamıyacak duruma düşmüş, umutsuz hastaların ancak gözleriyle konuşabildiklerini anlamış oluyoruz. Yukarıda belirtildiği üzere, gözün cellât, kaatil ve benzeri birtakım vasıfları vardır. Gamze (göz süzerek bakış, gözle yapılan cilveli işâret) ok ve kılıca benzer. Kaş da, kılıç ve yay biçimindedir. Öte yandan kirpiklerse oku andırır. Bilindiği gibi bütün bunlar öldürücü vasıfları olan şeylerdir. Bundan dolayı Hazreti İsa **hasta-i nevmid** olmuştur. (Kendisinden ümid kesilen bir hasta durumuna gelmiştir.) Ayrıca, mir'at göstermek, dem ve hasta-i nemvid sözleri, son soluklarını veren ölûm döşeğinde yatan hastanın yaşayıp yaşamadığını anlayabilmek için soluğuna ayna tutulması tedâisini de birlikte akla getirmektedir

Gene mir'at ile sühan-gû kelimeleri ise konuşmayı öğertmek için ayna karşısında kendisine söz söyletme alıştırmaları yaptırılan papağanı bize hatırlatmaktadır. Çünkü Divan Edebiyatında papağa»ın bir vasfında şeker-hâ (şeker çiğneyen) olması tatlı söz söylemesidir. **Mir'at** ile **hüsn** kelimeleri arasındaki bağlantıyı da gözden kaçırmamak gerekir. Tasavvufta Allah Hüsn-i Mutlak (Gerçek güzellik)tir. Bunun için her güzellik, bu mutlak güzelliği yani İlâhî güzelliği aksettiren bir aynadır. Hazreti İsa'yı ölüm döşeğinde yatan bir hasta durumuna düşüren de, bu İlâhî güzelliktir.

Yukardaki beytin açıklamasında açıkça anlaşılıyor ki, Divan Edebiyatının anlaşılması onun dilini, sanatını, kaynağını ve bütün felsefî ve inanç yönlerini çok iyi bilmek gerekmektedir.

— TUNÇ KAFA —

Şu işçiyi sömüren, söndüren ocağını,
Sanırsın ki yaşıyor derebeylik çağını.
Bu tunç devri yaratık yine sallıyor kuyruk.
Beynelmilel güçlerin yalıyor çanağını.

İSMAİL BAYRAM

BİR VESİKA BİN BİR İBRET

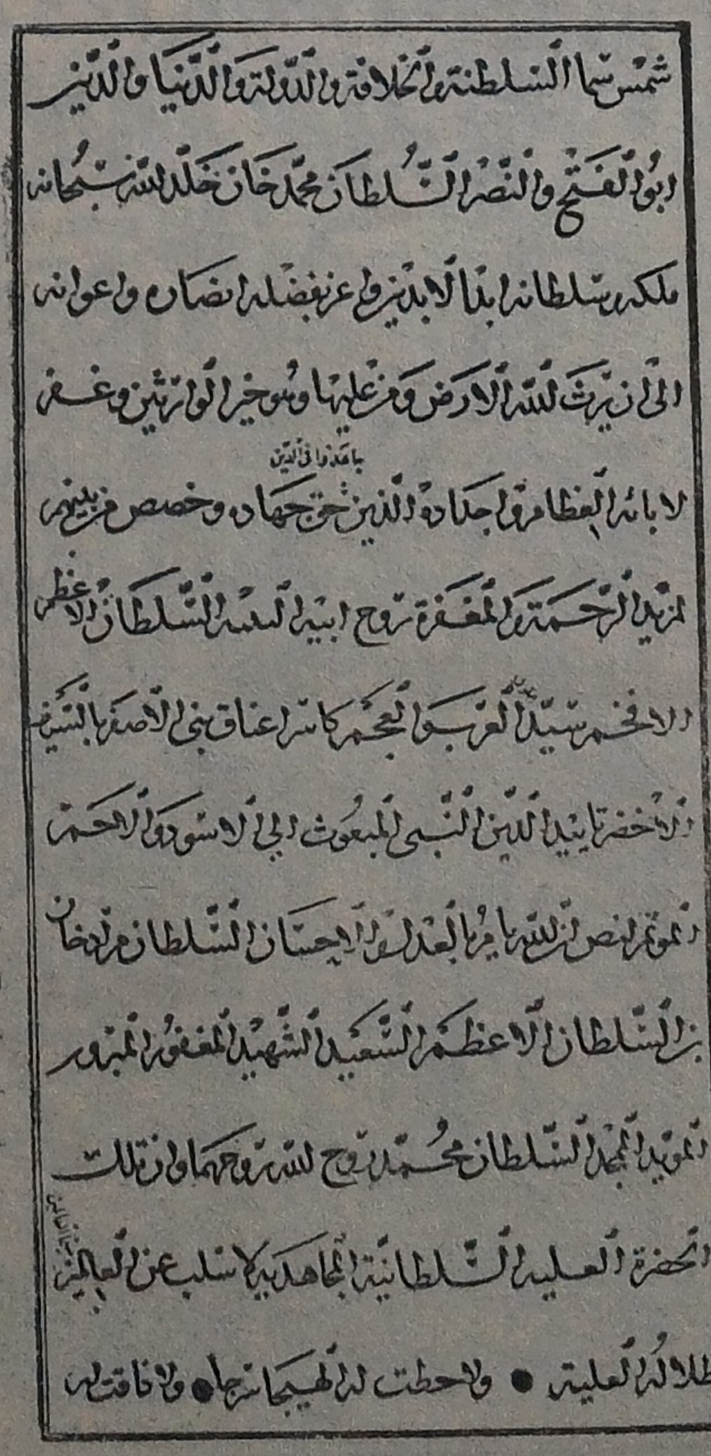

Osmanlı padişahlarına Hilâfet'in resmen alınışından çok önce «halife» sıfatının verildiğini gösteren diğer bir vesika. Fâtih Vakfiyelerinin (Tahsin Öz neşri) yukarıdaki sekizinci sahifesinde «Hilâfet» kelimesinin sarahaten zikredildiğini görüyorsunuz.

TEŞKİLÂTLARIMIZDAN HABERLER

AKINCILAR TEŞKİLÂTINA KARŞI GİRİŞİLEN TECÂVÜZLER ÇOĞALDI

Vatanımızın en güzide islâmcı gençleri olan **«AKINCILAR»** ı mukabeleye icbar etmek ve bu suretle sokağa dökmek istikametindeki maksadı hareketler son günlerde çoğalmaya başlamıştır. Geçenlerde Akıncılar **«BALAT ŞÛBESİ»** ne karşı vâki olan ve bir kardeşimizin bir kolu ve bir bacağının kopmasına sebep olan bombalı tecâvüzden sonra şimdi de **«Mecidiyeköy Şûbesi»** tahrib edilmiştir.

23 Mayıs Cuma günü akşamı bütün **«Akıncılar» «Spor ve Sergi Sarayı»** nda tertiplenen **«FETHE DOĞRU»** gecesinde bulunuyorlardı. Bu durumdan istifâdeye kalkışan mütecâvizler, Mecidiyeköy Şûbesine girerek masa ve sandalyeleri kırmışlar kitap, evrak ve afişleri tahrîmar edip yırtmış ve ortalığa saçmışlardır. Yırtılan kitaplar arasında - maâlesef - Kur'an-ı Kerimler de vardır. Ancak Kur'an-ı Kerim yırtıldı diye hemen, bunu komünistler yaptı diye hükmü bastırmayınız. Evet, Kur'an-ı Kerimi ancak komünistler yapar ama, mütecâvizlerin herkesi böyle düşünmeye meyletdirmek için bir tertibe baş vurmaları da mümkündür. Aklı olan komünist kendileriyle vuruşanları çoğaltmak istemez. Halbuki, henüz gelişme halindeki İslâmcı gençliğini komünistlerle kapışmasında — kendileri hesâbına — fayda mülâhaza eden pek çok başka gruplar da vardır. Her halde tehlikeli gelişmelerin arifesinde bulunuyoruz. Akıncı gençliğin sükûnetini muhafaza edeceğine ne iç ve ne de dış tahriklere kapılacaklarına ihtimal vermiyoruz.

«FETHE DOĞRU» GECESİ

MSP Beyoğlu Teşkilâtı'nın 26 Mayıs Cuma akşamı Spor ve Sergi Sarayı'nda tertiplemiş olduğu **«Fethe Doğru»** gecesi, onbeşbinin üzerinde tahmin olunan kalabalık bir dâvetli huzuruyla geç vakte kadar sürmüştür. 280 voltu aşan fazla ceryan sebebiyle ses cihazları yandığından programda ki konuşmalar yapılamamış sâdece **Prof. Dr. Necmeddin Erbakan'ın** halkı selâmlamak mâhiyetindeki kısa konuşmasıyla iktifa edilmiştir.

Pek yakında başlıyoruz

TARİHTE AKINCILAR

Mukaddesatçı Hanımlar Derneği

Yeni kurulmuş olmasına rağmen mümtaz faaliyetleri ile diki kati çeken **«Mukaddesatçı Hanımlar Derneği»** İstanbulun 525 - fetih yıldönümünü iki ayrı toplantı ile tes'îd etmiştir. Bunlardan biri 27. Mayıs Cumartesi günü **Eyub'de**, diğeri de 30 Mayıs Salı günü **Üsküdar'da** yapılmıştır.

Dernek başkanı eczacı **Fevziye Nuroğlu** ve **Aynur Mısıroğlu'**nun heyecanlı konuşmaları ve genç hanımların muhtelif gösterileri ile icrâ edilen bu fetih günleri hanımlar arasında fevkalâde alâka görmüv, dâvetlilerden pek çoğu dışarda kalmışlardır. Ayrıca Eyûb'deki toplantıda bir konuşma yapan **Şûle Hanım**, 29 Mayıs'ın resmen tâtil olmasını istemiştir.

Verilen habere göre **Şûle Yüksel** Hanım bu hususta harekete geçmiş ve 29 Mayıs'ın resmî tatil olmasını sağlamak üzere imza toplamaya başlamıştır. Daha şimdiden binlerce imza toplanmıştır.

Kars'ta neler oluyor

«Muhalefetin başı» Demirel, «hükûmetin başı» Ecevit üzerine her salto atışında memlekette bir takım yolsuzlukların, yoklukların olduğundan, anarşinin başını çekip dev adımlarla ilerlediğinden bahseder ki, bu tarz tartışmalar hele bizim memleketimizdeki iktidar—muhalefet dialogunun ana malzemesini teşkil ettiğinden hiç kimse yadırgamaz.

Lâkin, Demirel geçen hafta bir takım mücerred iddialarda bulunmadı, **müşahhas** örnekler zikrederek Kars ve çevresinde, **Türkiye Cumhuriyetinden** âdeta bir eser kalmadığını iddialarına ekleyerek şunları söyledi:

«.. Kars'ta neler oluyor? Kars'ta kanun ve nizam hakimiyeti aşırı derecede zedelenmiştir. Vatandaş bizardır, devletin yokluğundan şikâyetçi hale gelmiştir. Birinci tespitimiz budur. Hepinizin vicdanını titretecek bir olayı da söylemek istiyorum. 1 Mayıs günü Kars Kalesinde Kars'ın kurtuluşundan bu yana dalgalanmakta olan şanlı bayrağımız indirilmiş Kars Kalesi orak çekiçli ve kızıl yıldızlı bayraklarla süslenmiştir. Bundan ızdırap duymayacak Türk vatandaşı yoktur. Arkadaşlarımız müdahale edene kadar. Yani 17 Mayıs'a kadar Ay-Yıldızlı bayrağımız Kars Kalesine çekilememiştir. Bundan hüzün, ızdırap duyuyorum.

Kars'ta Leninist, Maoist görüşlerin temsilciliğini yapan bazı gazeteler 500-1000 liraya zorla satılmaktadır. Eğitim Enstitüsüne 120 öğrenci kayıt edilecekken, TÖB-DER baskısı ile 1000'in üstünde öğrenci alınmak cihetine gidilmektedir. Ve nihâyet Kars'ta DEV—GENÇ, TÖB-DER, TİKKO, TKP ve KAVA diye adlandırılan birtakım örgütler akıllarına geleni yapar duruma gelmişlerdir.

Halk Mahkemesi kararı ile, bir devrimciyi dövdüğü iddia edilen gencin kolu kesilip sokak ortasına atılıyor. Bu bir vahşettir.

Ardahan'da Hamallar Derneği adı ile 200-300 mevcutlu bir dernek kurulmuş.. Üyelerinin tamamı 18-20 yaşlarında ve çoğunun nereden geldiği bilinmeyen gençler.. Halk adına istediği müesseseyi denetliyor, bankaların hesabına el koyuyor, dükkânlara girip birtakım yiyecek maddelerini imha edebiliyor, velhasıl herşeyi yapabiliyor bunlar. Kars'ta ve Ardahanda ırz, namus, iffet kaygusu vatandaşın can ve mal kaygusunun önüne geçmiştir.»

Böylesine ağır iddialarda bulunan ve böyle bir yerde devletin kalmamış olduğu kanaatini derhal zihinlerde oluşturan sözlere karşı **Hükûmetin başı** kendisini **«herkes»** yerine koymuş olacak ki, **«Demirel'i hiç kimse ciddiye almıyor!»** gibiyor, dükkânlara girip birtakım yiyecek lerden bayağının da bayağısı lâflarla meseleyi geçiştirmeye çalıştı. İçişleri Bakanı Özaydınlı cenapları ise bu iddiaların gerçekte alâkası olmadığını söyledi. Arkasından Hükûmetle aynı paralelde ses çıkarmak için yarışırcasına bir acelecilik içinde Kars'taki Vali ve adliye mekanizmasının âmme iddiacısı makamındaki kişi de **«böyle bir şeyin olamıyacağından»** zira **Kars Kalesinin askeri bölge olduğundan»** dem vurdu.

Şimdi.. Eğer, Demirel yalan söylüyorsa, iddiaları memleketin bölünmesini intac edecek çapta ağır sözlerdir, hakkında niye takibata geçilmiyor? Kanunlar şahıslara göre ayrı ayrı mı tatbik oluyor?. Farazâ, aynı sözleri bir gazeteci iddia etseydi de, bunun yalan olduğu, yanlış olduğu mukabil **bir resmi iddia** olarak zikrolunsaydı mesele öylece kapanır mıydı, yoksa o gazeteci hakkında halkın fikriyatını tağşiş edici yatan haberler imâl etmekten dolayı takibata mı geçilirdi?

O halde diyoruz ki Demirel'in Kars için bu kadar iddialı ve müşahhas vak'alar zikrederek kullandığı sözlerine karşılık verilen resmî cevaplar basit bir siyaset hele Kars Belediye Reisinin «biz, Demirel kaygudan öteye gitmeyen cevaplardır. o henüz hayatta yokken, Kars'ı kanımızla müdafaa ediyorduk!» gibi komik bir hamâset tavrı içindeki beyanları orada bir şeyler olduğunu ve bunun Ecevit ve hempâları tarafından örtbas edilmek

istendiğini, bir suçluluk telâşı içinde öyle davrandıklarını bize ihtar etmektedir.

Düşünebiliyor musunuz? Bir savcı kalkıyor, ağır bir iddia karşısında, **Kars Kalesinin askeri bölge olduğunu**, oraya **orak—çekiçli rus bayrağı** asılmasının bu yüzden mümkün olamıyacağını iddiasının mesnedi yapıyor.. Hani, Kars askeri cezaevinde bir takım anarşistler bulunsa da, onların oradan kaçtığına dair bir iddia vaki olsa, savcı efendinin vereceği karşılık yine böyle olacak, demek ki:

«Orası askeri bölgedir, binaenaleyh böyle bir şeyin vukuu düşünülemez!»

Bu tavır, milleti acı gerçeklerden haberdâr etmemek için bilerek veya bilmeyerek, memleket düşmanlarının oyunlarına gelmekten başka bir mâna ifade etmez.

Ve şimdi, her kim cevaplıyacaksa biz de Demirel'in üzerine eğildiği mes'eleye bir—iki iddia—sual ekliyelim:

1 — 23 Nisan merasimlerinde, ilk ve orta mektep çocukları dahi, **Vali Garnizon Kumandanı ve Belediye Reisinin** karşısından sol yumruklarını havaya kaldırarak mı geçmişlerdir, yoksa alışılmış şekilde mi?

2 — Kars'ta cadde ve sokaklar dahi ancak belli ideolojiye mensup insanların gezip dolaşabileceği bir şekilde, parsellenmiş midir, parsellenmemiş midir? Buralarda kanun dışı yayınlar yoldan geçenlere zorla satılmakta mıdır, değil midir?.

3 — Lise ve ortamekteplerin isim tabelâları üzerine **(... distan Lisesi)** gibi ibâreler yazılıp bu yazılar günlerce, haftalarca oralarda kalmış mıdır, kalmamış mıdır? v.s..

Memleket bir felâketin, uçurumun kenarındadır, artık hâlâ bir takım muvazene ve muvazaa hesaplarıyla milleti oyalamak, ona asıl gerçeği söylememek **galleten de öteye bir şeydir:**

İslâm Dünyasından haberler

MISIR

İslâm'a karşı «Orta yol»cu bir lider mi?..

21 Mayıs 1978 günü Mısır'da 11 milyon kadar seçmen sandık başına giderek, Enver Sedat'ın **«muhalefete verilecek olan hürriyetlerin sınırları»** için yaptığı teklifin kitleler tarafından tasvib ve tasdiki şeklindeki komedinin oynanmasına sahne oldu. Alınan ilk bilgilere göre seçmenlerin yüzde doksanı Enver Sedat'ın teklifine **(evet)** demişlerdir ve **yüzde onu** ise karşı çıkmışlardır. Alınan haberlere göre, Sedat, İslâm dünyasının başka yerlerinde ve bu arada Türkiye'de olduğu üzere, kendisine karşı olanları **aşırı sağ ve sol** olarak gösterip, kendine de **orta yolun, mutedil yolun** temsilcisi sıfatını verdikten sonra, **İslâm şeriatını istemek,** hele **esla reddetmemek** durumunda olan zatlı müslümanlara **aşırı sağ** adı altında İslâm şeriatini reddettiren reyler verdirtmiştir. Sedat, kendisine karşı olanlara mukabelesinin insafsız ve sert olacağını da referandum öncesinde bilhassa belirtmiştir.

Öyle tahmin ediliyor ki, Mısır'daki müslüman halk, Sedat'ın, **Mustafa Şükrü** ve dört arkadaşını, bir tertib neticesinde, bir eski nâzırın ölümünden mes'ul tutmak gibi bir bahaneyle katlettirmesinden çok korkmuş ve sinmiş vaziyettedir. Çünkü, beş müslümanı katlettiren bir zâlimin yüzde doksan gibi bir kahir ekseriyetle desteklenmesi başka nasıl izah olunabilir?

Rusya'nın tereddüdü ve Tarakî'nin çaresizliği

Rusya Afganistan'daki maşaları vasıtasiyle idarenin komünistler tarafından elegeçirilişini temin ettikten sonra yeni tekınacağı vaziyeti bir türlü belirleyememektedir. Çünkü, Afganistan'daki kanlı darbe, bir anda Batı'nın dikkatini belki beklenmiyen bir şekilde bu noktaya çekmiş ve İran'da sallanmakta olan Ş a h'ı n d ü z e n i n i n de yıkılması halinde böyle bir neticenin Batı için tamir kabul etmez neticelere dönüşeceğini görmüştür. Bu yüzden de kapitalist Batı teyakkuz halini devam ettirirken, Rusya da Afganistan'daki gelişmeleri bu ülkenin bir iç meselesi olarak takdim edip, kendisinin olup bitenlerde herhangi bir dahlinin bulunmadığı gibi hava meydana getirmeye çalışmaktadır. Çünkü, Amerika'nın N ö t r o n B o m b a s ı'nın yapımını şartlı olarak durdurması Rusya'nın Brejnev'in kellesi üzerinde devamlı sallanan bir kılıç halinde dolaşmaktadır.

Şu anda komünist Afgan idarecileri kitlelere vaad ettiklerini nasıl gerçekleştireceklerini, hangi kaynaklara müracaat edeceklerini bir türlü tesbit edememiş vaziyettedirler. İhtilâlin aç, sefil yığınlara bir değişiklik ve ümid ışığı yakmasından hemen sonra idarenin de tam bir çaresizlik içinde kalışı bu günlerde Afganistan'da gerçek mânada başıboş bir halk hareketinin meydana gelmesini de muhtemel göstermektedir.

Gnistan nr. 13/78

ERİTRE

● **Eritre Kurtuluş Cephesi Orduları Başkanı** Osman Salih Sabo, Afrika'daki **ortodoks hristiyanlığın** kalesi durumunda olan Habeşistan tarafından 1952'den bu yana işgâl altında tutulan Eritre'nin istiklâl mücadelesinin nihaî zafere her an daha bir yaklaşmakta olduğunu, Habeşistan'ın kendi gücüyle karşı koyamadığını, ancak dış güçlerle işbirliği yaparak Müslüman Eritre'yi ezmeye çalıştığını söylemiştir. Cenevre'de bir açıklama yapan **Osman Salih Sabo** Eritre müslümanları karşısında kapitalist Batılılarla komünist güçlerin tam bir işbirliği halinde olduğunu, Rusya'nın Küba'yı sahneye itmesinin belki zaferi biraz geciktirebileceğini ama müslümanları yolundan ve vatanlarını kurtarmak mücadelesinden alakoyamıyacağını, ancak İslâm ülkeleri diye anılan ülkelerin de kendilerine destek olmaları gerektiğini, beynelmilel bir tertib karşısında sınırlı ve mahallî mücadeleyle karşı koymanın zorluğunu müslümanların anlamaları gerektiğini belirtmiştir.

Öte yandan geçen hafta Habeşistan'ın askerî cunta lideri Mengistu Haile Miriam'ın yaptığı bir radyo konuşmasıyla başladığı bildirilen **«Eritre** müslümanlarını yok etme **harekâtı»** Sovyet generallerinin kumandanlığında, Küba'lı askerlerin ön safta mücadelesiyle yürütülmekte; harekât, en modern silâhlara sahip olan komünist ve istilâcı kâfirlere karşı sınırlı klâsik silâhlarla topraklarını müdafaa etmeye çalışan müslümanların kanlı bir boğuşması şeklinde geçmektedir.

Halkı müslüman olan ve bu yüzden **İslâm ülkeleri** diye anılan bütün ülkelerin bu, **komünist-kapitalist haçlı ittifakı** karşısında Eritre'yi yardımsız bırakmaları ve başta Libya ve Suudi Arabistan gibi mâlî güçleri de olan ülkelerin mes'ele karşısında beynelmilel plânda güçlü bir müdahalede bulunmamaları alınacak bir yenilginin müsebbiplerini de ortaya çıkaracaktır. Ama, elbette ki böyle bir yenilginin mes'uliyeti bütün dünya müslümanlarının üzerinde olacaktır.

---

başyazı

İSLÂMCI GENÇLİK VE ANARŞİ

(Baştarafı 3. Sayfamızda)

bundan kurtulabilmek için sâir bâtıl davâları benimseyen çağdaşları gibi, vurucu kırıcı olmaya meylettiklelri görülmektedir. Halbuki, islâmcı gençliğin nihâî hedefi ve bağlı bulunduğu usûlî kaideler kadar içinde bulunduğu şartlar da bu tutumu asla haklı kılmamaktadır. Şöyle ki:

İslâmcı gençlik, yirminci asır Türkiyesinde adına «z i n d e k u v v e t l e r» denilen bir takım zînüfuz zümrelerce, hiçbir fikre karşı beslenilmediği ölçüde derin bir kin ve gayza muhatab olan İslâm'ın galebesi için çırpınmaktadır. Bu bakımdan kendisine teveccüh eden husûmet, sâir mücâdeleci gruplara teveccüh eden husûmetlerle, kıyas bile edilemez. Zira, diğerlerinin muvaffakiyeti hâlinde, bugünkü cemiyette değişecek fazla bir esâs ve müessese olmadığı meydandadır. Yani onlar nisbî bir değişiklik için kıyam hâlindedirler. Kendilerinin evsafı ve mücâdelelerinin matlûb olan nihâî neticeleri, muârızlarının evsafı ve ayakta tutmaya çalıştıkları nizamın fârik vasıfları ile kıyaslandığında bunlar arasında büyük bir fark mevcud olmadığı kolayca anlaşılır. Bu yüzden onlara karşı teveccüh eden husûmet, son derecede sönük bir dozda seyretmektedir. Bu durum islâmcı gençleri yanıltmamalı. Ve islâmcı gençler zannetmemelidirler ki: kendileri de bilfarz komünistler gibi kanlı bıçaklı bir sûrette sokağa döküldükleri takdirde, cinâyeter «f â i l i m e ç h û l» kalacak ve adliyeye sevkedilenler, bir kapıdan girip öbüründen çıkabileceklerdir! Aslâ!.. Çünkü, Türkiye'deki mücâdele, satıhtaki namütenâhî değişik tezâhüre rağmen, aslında sâdece ve sâdece hak - bâtıl mücâdelesidir. Bâtılın muhtelif şûbeleri arasındaki kavga, asıl hedef olan seyirciyi oyuna dâhil etmek için birbirleriyle kumar oynayan üçkâğıtçı sahtekârların hareketlerinden farksızdır. Hâdiselerin, sonunda Nasreddin Hoca fıkkasındaki gibi «Y o r g a n g i t t i, k a v g a b i t t i!..» gerçeğine sürüklenmesine meydan vermemelidir!..

Üstelik «İ s l â m c ı G e n ç l i k» henüz neşvü - nemâ hâlindedir. O'nun, yıllardan beri bu kavganın mümâresesi (antremanı) ile meşgûl bulunanların bir gun topunun birden karşısına çıkacağı muhakkaktır. Ancak, kat'î bir netice alınacak güç iktisap edilinceye kadar, sabır ve temkinin muhâfazası mecburiyeti, gözden uzak tutulmamalıdır.

İslâmcı Gençlik, şimdilik, dâvasını umûmî mantığı içinde tezadsız bir sûrette kavramak üzere, zamanını okumaya ve kendini yetiştirmeye hasretmelidir. Teaddi meylini de, başta sünnet olan silâh tâlimi olmak, üzere yüzme vesâir sporlarla tatmin ederek kemmiyet ve keyfiyet itibariyle hazırlığını ikmâl yolunda bulunmalıdır. Hiçbir islâmcı gencin, elde edeceği netice değmedikçe burnunun dahi kanamasına gönlümüz râzı değildir.! Bunun miskinlik (pasiflik) olmadığını izah zor değildir. Bâtıl grupların gençlikteki tabiî teaddî meylini tahrik ederek, onları kendi saflarına çekmek hususundaki oyunlarına karşı İslâm'ın şuur ve mantığıyla gereken susturucu cevab verilmelidir!

İslâmcı gençlik de elbette birgün, vakur ve levend endamı ile bu kavga meydanında boy gösterecek, ve yerini alacaktır. Zira, hak adına mücâdelenin getirebileceği en son netice olan ölümün nübüvvetten sonra mümkün ve muhtemel şereflerin en büyüğü yani « ş e h â d e t» olduğuna inanmaktadır. Ancak bunun, -her halûkarda- İslâm'ın mücâdele için va'zettiği yukarıda bahsi geçen ulvî kaideler çerçevesi dahilinde gerçekleşeceği muhakkaktır. Bu da bir defa olacaktır: Nihâî neticeyi istihsâle muktedir olacağı gün!...

İSLÂM YAZISINA DAİR

YAZI SANATI

RIFKI MELÛL MERİÇ

Ayet ve hadislerle kadrî tecil edilmiş olan yazı, İslâm câmiasınca pek büyük, pek derin bir hürmete mazhar olmuş; ilk zamanlarda dinî bir hisle inkişafa başlayıp sonradan bedîî ve müstakil bir san'at haline geçmiştir. Bu san'at, diğer san'atlar gibi insan ruhunun bedîî ihtiraslarını ve onların geçirdikleri safhaları ifâde eden bir san'at olduğu halde, felsefî bir tahlile tabi tutularak tedkik edilmemiş; ya technigue'ine ya zaman zaman zuhur eden nevilerine yahud da sâliklerinin tercemelhallerine dâir yazılan eserlerle ancak geçirdiği istihalelerden ve bu istihalelere sebeb olanlardan bahsolunmuştur. Yazının bedîî kıymetleri hakkında Kalkaşendi'nin Subh'ul A'şâ'sının üçüncü cildinde 225 sahife yer işgâl eden ve yazının zuhur ve intişarı hakkındaki rivayetlerle nevilerini ve bunların kaidelerini bildiren ilk etraflı eserden itibaren 1888 tarihine kadar yazılan diğer eserlerde de, meselâ Muhammed ibn-i Hasan - üt' Tayyibiyy üş' Şâfiînin Es Sâhib Kemal'üd Dîn Ömer İbn- ül Adîm'in «R i s a l e t- ü l h a t»ında, Eş'Şeyh Cemal üd'Dîn Abdullah-ü Heysemî'nin «U m d e»sinde, Ebû-Bekr Muhammed ibn-i Sâbık-ul' Mısrî'nin «R i s â l e-t û t f e v k i»nde, Kutb ud Dîn Muhammed-i Yezdî'nin risalesinde, Gelibolu Âli'nin M e n â k ı b H û e r v e r â n»ında, Mecnûn ibn-i Mahmûd-u Refikî'nin «R i s â l e-i H a t t i y y e»sinde, Nefeszâde İbrahim'in, «G ü l z a r-ı S a v a b»ında, Suyolcuzâde Necîbâ'nın «D e v h a-t û l K i t a b»ında, Derviş Ahmed'in «A r â y û s-ü l H a t»ında Ahmed Fevri'nin «R i s â l e-i H a t»ında, Hafîd'in «F e z a 'i l-ü l H a t v e l k i t â b e»sinde Hafız Mehmed İbn-i Hâzim'in «A c â i b e t ü l M ü b t e d i»inde.. ve nihayet Habîb'in «H a t v e H a t t â t â n»ında hiçbir şey bulmak mümkün değildir.

Esasen diğer güzel san'atlara dair de bu yolda bir tahlile girişen olmamıştır; çünkü böyle bir şeye lüzum görülmemiştir. Eserlerin bedîî kıymetlerini, biribirlerine nazaran üstünlüklerini ifade için sadece «Güzeldir, faiktir, nâdirülemsâldir, bînazîrdir, yektâdır...» gibi umumî sözler kullanılmış ve güya bu sözlerle eserlerin ve sahiblerinin mevki ve kıymetleri ifade edilmiştir. Technigue hususiyetler ise ancak talimî kaideler halinde yazılmıştır.

San'at cereyanlarının ne gibi ruhî ve içtimaî tesirler altında ve zamanın tekâmülü hazırlayan seyri içinde nasıl tevellüd ettiğini araştırabilecek felsefî görüşün yokluğu yüzündendir ki, Şark güzel san'atlarına ve onların mensublarına âid eser yazanlar, ancak san'atların göze görünen bâriz farklarile bunların icrası için dikkat edilmesi lâzım gelen kaideler ve bu hususiyetlerin vâzı'larile muakkiblerinin tercemelhallerini kaydetmişlerdir.

San'at eserleri, ferdî ve içtimaî temayüllerin, icabların ve zarûretlerin neticesi ve bir takım bedîî ihtirasların ses, renk, çizgi ve şekil halinde ifadesidir. Zaman dahilinde içtimaî bünyelerin geçirdikleri tehavvüllerle tâbi olarak birtakım hususiyetler gösterir; bazan asilleşir, bazan soysuzlaşır; fakat her halde zuhur ettiği içtimaî mühitin yıllar ve asırlar zarfında duyduğu bedîî temâyüllerin son bir ifadesi olur. San'atkâr ile yetiştiği mühit arasında daimî bir tesir ve teessür mevcuddur. San'atkâr, muhitinden mülhem olduğu gibi muhit de san'atkârın nüfuzu altındadır. San'atkâr, ayrıca muhtelif devirlere ve ecole'lere aid san'a: telâkkilerinin muhayyilesi üzerindeki tesirlerine de tâbidir. Fakat her halde kendi muhayyilesinde beslediği temâyüllerle kendinden evvelki oluşların ilhamları neticesinde eser vücude getirir.

40 HADİS

قَالَ النَّبِيُّ مَنْ فَرَّقَ فَلَيْسَ مِنَّا

— 40 —

Hadisi Şerif

KALENNEBİYYÜ:
MEN FERRAKA FELEYSE MİNNÂ

Meâl-i Âlisi

RASÛLULLAH (s.a.v.) BUYURUYOR:
TEFRİKA EDEN BİZDEN DEĞİLDİR.

Hattat Kâmil Akdik Efendi'nin nefis bir yazısı

TESBİT Sâdık Özarslan

Nice Fetihlere

Mübarek Fetih günlerini bir kerre daha yaşadık. Gönüller açan, yürekler yakan fetih günlerini. İnsana ferahlık veren, kâh dertlendirip kâh sevindiren fetih günlerini hep birlikte tekrar yaşadık. Hayırlı olsun, uğurlu ve uyandırıcı olsun! Fâtih'in yaşındakilere de ibret olsun!

Fetih... Evvelâ insanda başlar, insanla başlar. Fetih için bir Fâtih gerek. Fâtihlere de fetihler lâzım. Bunlar birbirinin mütemmimi. Yumurta ile tavuk gibi. Şimdi fetih mi yok, Fâtih mi? Yoksa her ikisi birden mi? Varın siz karar verin! Oyunda, oynaşta olanlara..

Fetih, mânâ ile ve mânâ dolu insan ile başlar. Fethi başlatan, mânâlı insan Fetih; fetih rûhunun insanda şekillenişi ve aksiyon hâline gelişidir... Kali açıp kalıbı, kalbin emrine vermenin adıdır Fetih. Ve fakat kalb'i kalp'lıktan kurtararak. Onu îmân cevheriyle parlatıp imân nûru ile aydınlatarak. Aydınlık bir kalb, aydınlık kalıp demektir. Kalıpların aydınlığı fetih kapılarının dâima açık tutulması ve asla kapatılmaması demektir.

Fetih rûhu... Dirilişin tâ kendisi. İnsanın, insanlığını bilmesinin ismidir o. Âdetâ bir muharrik, bir motör. Rûh, muharrik. insan ise müteharrik.. Fetih; fetih rûhunun merkezden muhite doğru yayılması, fâtihlere fetih kapılarının ardına kadar açılmasıdır. Fethin olduğu yerde atâlet değil, hareket vardır. Bereketli hareket.. Fetih, bereketlidir; fâtih hareketlidir.

Fâtih, fetih rûhunu taşıyanların ellerinde yetişir. Nitekim öyle de olmuş; olan olduktan sonra Fâtih bulunmuştur. Akşemseddînlerin bulunduğu yerde Fâtih de vardır. Fâtihler olunca da Akşemseddînler mevcûd. Fâtih, fetih demekse, Akşemseddîn fethin rûhudur. Rûh olmadan insan, insan olmadan da fetih yoktur. İnsan varsa fetih vardır, insan; rûhu ile insandır. Yalnızca cismiyle değil. Rûhsuz ve mânâsız cesed, diri değil ölüdür. Ölü ise fetih yapamaz; çünkü ayağa kalkamaz. O hâlde fetih, ayağa kalkmak demektir. Ölü değil, diri olduğunu anlamak demektir... «Ben, insanım: insanca yaşamak istiyorum.» demektir. Dünya insanlığına «İslâm'ın insanı»nı sunmak demektir. Müslüman; dünyanın aradığı insandır.

İslâm'ın insanı.. İslâm'ın târîf ettiği insan... İşte o Fâtih'tir. **«O, ne güzel bir emîr ve O'nun askeri ne güzel askerdir!»** Fetih; bu emîr ve bu askerin hareketidir. Fâtih; emperyalist değil, müstemleke anlayışını yıkan insandır. Fetih mekânı, oraya basan ayaklarla şeref kazanır. **«Şeref-ül-mekân bilmekîn.»** Fâtihler, fetihleri; fetihler memleketleri genişletir. Kalbler genişledikçe topraklar da genişler. Kalblerin kurtuluşu milletlerin kurtuluşunu doğurur. Kurtulmak, hür olmak ve hep öyle kalmaktır. Asıl hürriyet. Hakk'a bağlılıktır; Hz. Peygamber'in y luna gerektiğinde aklı kurban kılmaktır. Öyleyse fetih, teslimiyettir. Fâtih; hayatını sadece Hakikat'e kurban eden kimsedir.

İstanbul'un fethi.. Beşyüzyirmibeş sene evvel aynı duygu, aynı heyecan!.. Fâtih'i görür gibiyiz. Akşemseddîn'in arkasında yürür gibiyiz.Surlara tırmanır gibiyiz. Hepimiz birer Ulubatlı Hasanız. Önümüzde surlar.. Tekbîr sesleri.. Ve cemaatle Namaz. Mânevî Fatih, Akşemseddîn'in arkasında yürür gibiyiz. Aynı îman, aynı vakar, aynı gayret.

Haydi bakalım... Nice Fetihlere...

Yurddışı Sayfası

Bir TIR dolusu kitap

Öteden beri yurd dışındaki kardeşlerimiz bizden çeşitli kitap isterlerdi. Bizse, bu talepleri karşılamakta büyük müşkülât çekerdik. Postayla fazla göndermeye imkân bulamıyorduk. Gelen gidene verdiğimiz kitaplar da yekün tutmuyordu. İsteklerinse arkası kesilmiyordu.

Bu sebeple mes'eleyi kökünden halletmek için Almanyaya bir TIR dolusu kitap ihraç etmiş bulunuyoruz. Bunların - hemen hemen hepsi — Sebil Yayınlarıdır. Bu hafta gazetenizin için bunlara âid listeyi koyuyoruz. Bu listeden beğeneceğiniz kitapları ödemeli olarak «Avrupa Büromuzdan» taleb edebilirsiniz. Büro başkanımız Seyfi Şenoğlu, yeni bir düzenlemeyle müracaatları anında karşılayabilecektir. Kitapların, takdim edilen listede mark olarak kıymetleri gösterilmiştir. Toplu sipariş verecek cemiyetlere muayyen bir tenzilat yapılacaktır. Bu hususta teferruatlı malûmat almak isteyenler Avrupa Büromuz Başkanı Seyfi Şenoğlu'na telefonla müracaat edebilirler.

Bundan böyle artık Avrupa'dan bize mektup yazarak kitap istenmemesini ricâ ederiz. Sebil yayınları dışındaki kitaplar ise, esâsen müessesemizde satılmamaktadır. Ümid ederiz ki bu kitaplarla yurd dışındaki kardeşlerimizin bizim yayınlarımıza âid ihtiyaçları giderilmiş olacaktır.

YENİ BİR DERNEK

Almanya ile İsviçre hududunda küçük ve şirin bir kasaba mevcuddur: **Lauchringen**. Burada, büyük bir tekstil fabrikası vardır. On seneden beri, birçok Türk işçisinin çalıştığı bu kasabada, bugüne kadar bir cemiyet kurulmamış ve İslâmî faâliyetler başlatılamamıştır. 1967 yılından beri Türk işçileri fabrikanın pek yakınında bulunan Heim'in bodrumundaki bir odayı mescid haline getirmekle iktifa etmişlerdi.

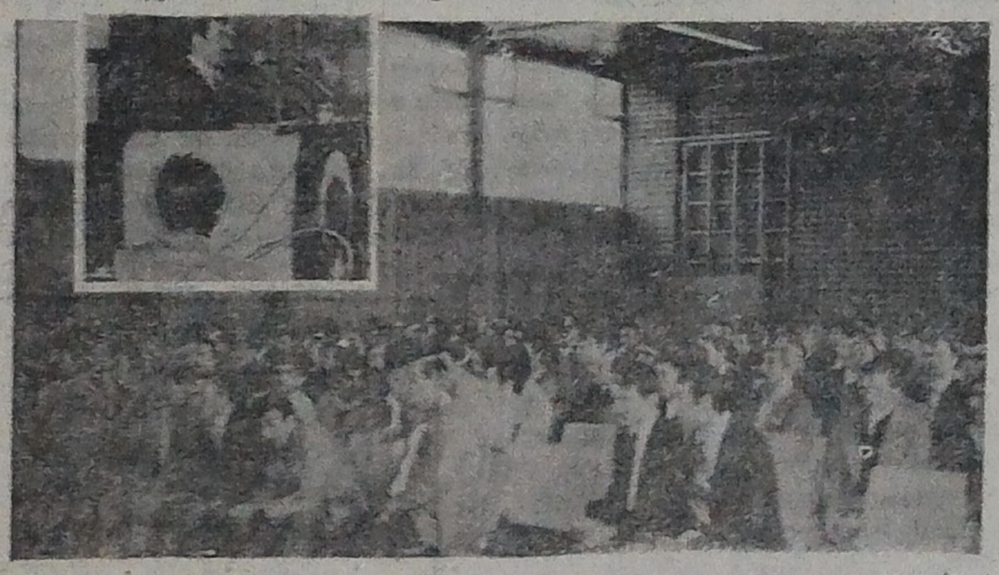

Nihâyet, bugün, üçbin Türk işçisinin çalıştığı bu şirin kasabada da İslâmî faaliyetler için bir dernek kurulmuş ve 7 Mayıs 1978 tarihinde yapılan mütevâzi bir merâsimle faâliyete geçmiştir. Açılış dolayısıyle muhitteki müslüman kardeşlerimizden maada, birçok misâfir hatipler de dâvet edilmiş ve Lauchringen heyecanlı bir gün yaşamıştır. Karlsruhe da vazifeli hademe-i hayrattan **Ahmed Çalışkan** Zürich'de vazifeli ve yine hademei hayrattan **Avni Şahin** ile Schaffhausen'den **Ziya Ceylân**'ın birer konuşma yaptıkları toplantıya SEBİL'imizin eski ve yeni Avrupa Mümessilleri **Hasan Damar ve Seyfi Şenoğlu** da katılmışlardır.

«Müslümanlar Cemiyeti,» adını taşıyan bu yeni derneğin merkezi **Haupt Str. 7891 Lauchringen** olup faal elemanları **İbrahim Karaman** ve **Hasan Bozkurt**'tur. Tebrik eder, başarılar dileriz.

Sebil

Avrupa Bürosu

SEYFİ SENOĞLU

Liebig weg 5
6236 Eschborn/Ts.
Postcheckkonto Nr: 116655-600
6000 Frankfurt a. M.
Telefon: 0 61 96 / 4 54 47

Abone olmak, abone kaydından silinmek, gazetemize herhangi bir sûrette müracaat etmek veya SEBİL yayınlarından almak isteyen yurt dışındaki kardeşlerimizin evvelîyetle adresi yukarıya yazılmış olan Avrupa Büromuza müracaatlarını rica ederiz.

ABONE ŞARTLARI

ALMANYA İÇİN:	60 Doyçemark (D.M.)
AVUSTURYA İÇİN:	400 Avusturya Şilingi (OSCH)
FRANSA İÇİN:	120 Fransız Frangı (F.F.)
BELÇİKA İÇİN:	800 Belçika Frangı (BRF)
İSVİÇRE İÇİN:	60 İsviçre Frangı (SFR)
HOLLANDA İÇİN:	60 Hollanda Florini (HELF)
İNGİLTERE İÇİN:	15 Paund

(Altı aylık abone bedeli için herbirinin yarısı)

TEMSİLCİLERİMİZ

— Hamburg Mümessili

MEHMET GÜREL
Dulsberg—Nord. 31
2000 Hamburg. 70
Tel: 040—695 23 38
B. ALMANYA

— İsviçre Mümessili

ALÂEDDİN DURSUN
Waid Str. 1
8307 EFFRETİKON
İSVİÇRE

YARDIMA DÂVET

Rotterdam'de daha önce bir kilise iken, satın alınarak Câmi-i Şerif haline getirilen ve 31 Mart 1978 tarihinde hizmete açılan mâbedimiz için bütün din kardeşlerimizin yardımlarını bekleriz.

Havâlelerinız için adres:
T.g.v. Rek. 235747068
T.n.v. Isl. Ver. v. Cult.
En Soc. Begeleiding v. T.

OKUYUCU POSTASI

● **Ali Ersöyleyen/S. ARABİSTAN:** Sebil Yayınlarının Suûdî Arabistan'a göndermemize fiilen imkân yoktur. Kitap şöyle dursun, gazetemizi bile alaranga harflerden anlamayan Suud gümrükçüleri, ekseriya bir kenara atmaktadırlar. Bu sebeble, oradaki abonelerimize muntazaman gazete göndermek imkânından mahrumuz. Bunlar, ya hiç gitmemekte veya da pek çok gecikmiş ve birikmiş olarak aboneye ulaşmaktadır. O da, ancak, gümrükçülerle gidip şahsen cedelleşebilenler için mümkün olabilmektedir. Bu bakımdan kitaplarımızı ancak, gelip giden bir şahıs vasıtasıyla temin edebilirsiniz, selâmlar.

● **Metin Kılıl/BATI ALMANYA:** Sebil'i kapatarak onun yerine bir günlük gazete çıkaracak değiliz. Bu hususta yazdıklarımızı tesâdüf edip okuyamamış olacaksınız, Sebil'imizi devam ettirmek şartıyla günlük gazete çıkarmak niyetindeyiz. Bunun içinde, kurulmakta bulunan, cephemize âid bir büyük matbaanın tamamlanmasını ve dağıtım imkânlarının teessüs etmesini bekliyoruz.

Selâhaddin Eş, kardeşimiz devamlı olarak ve münhasıran Sebil'de çalışmaktadır. Haftalık makalesinden başka Sebil'in bütün haber sütunlarını da dolduran O'dur. Kendisi bilmukabil selâm etmekte ve âminen, sâlimen vatana dönmenize dua etmektedir. Selâmlar.

● **Mehmed Ali Şâhiner /HOLLANDA:** Başyazarımız Kadir Mısıroğlu hakkında izhar eylediğiniz heyecanlı hisleriniz için teşekkürler ederiz. Arzu ettiğiniz tarzda yetişme mes'elesi ancak daha yakın bir sûrette temasla mümkündür. Hele, yurda bir dönünüz bakalım, selâmlar.

● **Mustafa Taşkıran/KUVEYT:** Gönderdiğiniz gazetedeki haberden Sebil daha önce bahsetmişti. Bu bakımdan meseleyi tekrar ele almak lüzumunu hissetmedik. alâkanıza teşekkürler, selâmlar.

Korkunç itiraf:

HÜKÜMET CİA'NIN EMRİNDE!...

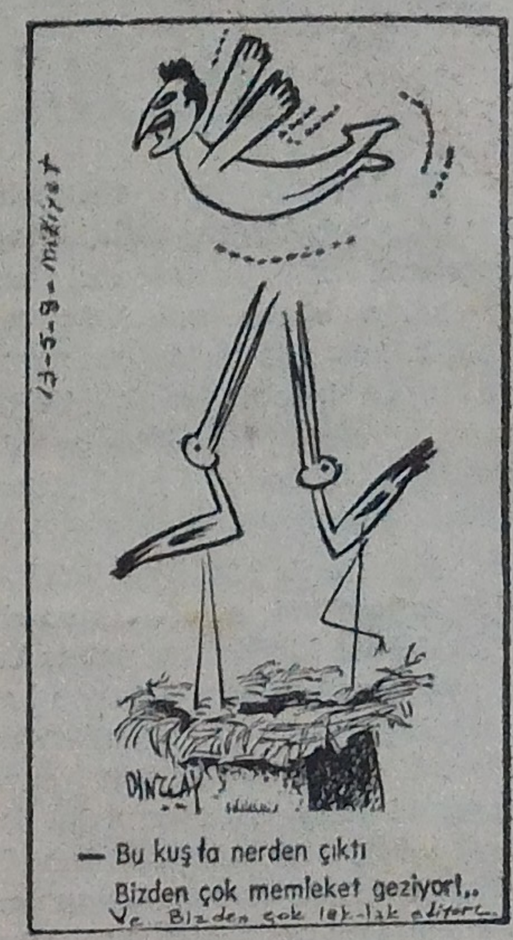

Oğuz Atalay, bilindiği üzere, AP'den ayrılıp, müstakil hale gelen ve Ecevit'in hükümet kurmasına vesile **11 milletvekilinin lideri** durumundadır ve bu 11'ler içinden Bakanlık koltuğu kabul etmeyen tek kişidir. Ve halen de 11'ler denilen **müstakil Bakanlar** takımının güdücüsü, lideri pozunda gözükmektedir. Hattâ bazı müslüman muhitlerde de üzerinde hâlâ müsbet krediler açılmış vaziyette, kendisinden bir şeyler beklenen **Oğuz Atalay** geçen hafta Günaydın gazetesinin muhabiriyle dertleşti. **Hattâ** bu arada, **«DEMİREL AP'NİN BAŞINDAN GİDERSE, BİZ AP'YE GERİ DÖNERİZİ»** gibi iddialı lâflar da etti! Bu sözleri, bize, biraz iddialı ve mesnedsiz gibi geliyor.. Zira, «meselesinin **Demirel'le olmadığını»**, AP'lilere de **«ben uyandım, siz de uyanın!»** diye nâralar atarak isbat eden, ve **«7 liralık çayı 14 liraya** çıkarıp üç gün sattırdıktan sonra da Ecevit'in Belçika'dan bir talimat vermesi üzerine derhal fiyatı **«halkın yararı için 10 liraya indirdiklerini»** açıklayacak kadar ciddiyetsiz, seviyesiz bir devlet adamlığı ve Ecevit kuklalığı sergileyen **Tuncay Mataracı** da Oğuz Atalay'la birlikte dönecek midir?

Yahut da, marksistliği ve bölücü faaliyetlerle irtibatta bulunduğu rivayetleri önceden beri bilinen ve memleketin her yerinde [illegible]

Atalay efendi, Atalay efendi! Mes'ele **Demirel meselesi** değildir. Hattâ, hiç bir liderin şahsında düğümlenen bir mesele değildir. **Demirel de bugünkü rejime bir kambur değildir.** Asıl kambur, aralarında Demirel'in de dahil olduğu pek çok Ana dolu evlâdının sırtında kendini taşıtan bu rejimdir! Vaziyetinizi bu gerçeğe göre değil de, Demirel'e göre ayarlarsanız, Demirel gibi nice **İslâmköylü** müslüman çocuklarının **İslâm—dışı** düzenleri sırtlarında bir kambur olarak, bir küfür yükü olarak ve gönülüce taşımaları hiç bir zaman son bulmayacaktır.

Günaydın muhabirine verdiğiniz beyanatta **«biz mi çuvala benziyoruz, Demirel mi?»** diye bir sual soruyorsunuz. Milletin, memleketin ve devletin sırtına yüklenen bu ağır yükü Demirel içine sığdıramayıp, siz vicdanınıza sığdırdığınıza göre, ne geniş bir havsalanız varmış ki, bu ağır yükü taşımakta **kimin çuvala benzediğini, kimin daha büyük çuval** olduğunu akl-ı selimi olanlar elbette görmektedirler.

«DEMOKRASİ MEMLEKET ALEYHİNE ÇALIŞIYOR»

Evet, Atalay böyle diyor: **«Türkiye'de demokrasi memleketin ve milletin aleyhine işliyor. Politikacılar rey alabilmek için her şeyi yapıyorlar. Bu seçim sistemi değiştirilmediği müddetçe, ben demokrasinin Türkiye'de devam edeceğine kani değilim. Bizim demokrasimizde haysiyet ve şerefin faturası ağır ödetiliyor. Bu meseleyi Ecevit'e «ne düşünüyorsun?» diye soracaktım ama, belki yanlış anlar diye çekindim.»**

«Nakşibendî tarikatına, Süleymancı tarikatına ve Nurculara dayanan partiler var bugün memleketimizde.. Bunlar memleketin menfaatlerini değil, kendi varlıklarını devam ettirmeyi düşünüyorlar.. Böyle giderse bir gün mutlaka (defolun, gidin) **derler ve bu uzun da sürmez.!»**

Şimdi şu sözleri kim söylüyor, neler istiyor, bir düşünelim...

Bu memlekette kapitalizme, **komünizme, masonizme, kavmiyetçiliğe, şahsıperestliğe** dayanan pek çok parti vardır ve demokrasiye göre olmalıdır ama; asla, **İslâm inancını ve onun içinde şekillenmiş bazı tarikatlara bağlı insanlara dayanan partiler olamaz. Çünkü, memleket parçalanır. Peki!**, İslâm—dışı nice sistemlere bağlı insanlara dayalı partiler memleket için parçalayıcı olmuyor da, İslâm'a dayalı olunca nasıl parçalayıcı oluyor?

İşte meselenin püf noktası!

İslâm'ın parçalayıcılığı evet vardır ama bu, memleket ve millet üzerinde değil, **memleket ve millet kaderi üzerine ipotek koymuş, millet ve memleketin kaderini gasbetmiş İslâm—dışı gruplar** için, çeteler için mevzubahstir. İslâm, onların birbirleriyle olan ahenkli ve sınırlı teferruat düşmanlığını şeklindeki oyunu bozup, Hakkın hâkimiyetine yol açacaktır. Öyleyse buna imkân verilmemelidir. Yani, **nicelerinin ikide—bir söyledikleri din istismarı** lâfının altında yatan mâna budur. Lâiklere ne ki, dinin istismarından müştekî oluyorlar.. **Biz, küfür sistemlerinin kendi öz yapılarından saptırıldıklarına, revizyona tâbi tutulduklarına dair** açıklı nutuklar atıyor muyuz? Ve laiklerin asıl hedefi de zaten **din!. İslâm'ı** başka hedeflere kaydırmak değil midir? Onun bütünlüğünü bozmak değil midir? Öyleyse onların istismar dedikleri, müslümanın, inancına samimiyetle bağlanmasıdır!

AMBARGO KALKMAZSA, CİA'NIN SAHASINI DARALTIRMIŞIZ!

Hükûmetin belkemiğini teşkil eden şu eski AP'li kadronun lideri olan **Oğuz Atalay'ın** imâl ettiği başka inciler üzerinde de biraz durmak gerek.. Mezkûr gazetenin muhabiri soruyor Atalay'a:

— Ambargo kalkmazsa, ne olacak dersiniz?

— **Her şeyi Ecevit'in Amerika gezisi gösterecek.. NATO zirvesinde günde 30 kişi'den 300 kişi ile görüşür ki, bu da ambargonun kaderini belli eder. O zaman külâhımızı önümüze koyar, düşünürüz. Ambargo kalkmazsa, 6000 Amerikalı askeri Türkiye'den hemen çıkarırız. Sonra Ankara'daki Sefaret'in mevcudunun KABA[illegible] sayısını 40'a düşürürüz. İncirlik'teki NATO üssüne İngiliz ve Almanlar'ın girmesine izin verir, Amerikalıları çıkarır. Böylelikle CİA'nın MEMLEKETİMİZDEKİ HAYAT SAHASINI DARALTIRIZ!»**

Anlaşıldı mı şimdi hükûmetin ve destekçilerinin kimlere neler karşılığında neler verdikleri? Ve, İngiliz ve almanların dahi Amerikan CİA casusu olarak çalıştırılabileceğini düşünemeyişlerindeki zavallılığı görüyor musunuz?

Bu sözler aynı zamanda açıkça şu demektir ki, Amerikan elçilik mensupları da, NATO askerleri de **CİA ajanı**, kısacası **Amerika casusu** olarak memleketimizde bulunmaktadırlar! Bunu biz değil, hükûmetin içindeki **11 Bakan'ın lideri** söylüyor.. Hepsi yalan denilse, en azından Hükûmet'in içinde Amerikan casuslarına göz yumacak 11 Bakan'ın şu anda var olduğunun delilidir, bu!..

Aynı Atalay'ın, Ecevit'in **«Türkiye Sovyetler Birliğinin tehdidi altında değildir»** şeklindeki sözlerine verdiği cevabı da artık bu açıdan değerlendirmek gerekir: yani Amerikan menfaatleri açısından düşünüp, ve lâkin Türkiye'nin gerçekleri arkasını sığınarak.. Nitekim O. Atalay da öyle söylüyor ve diyor ki: **«Ecevit'in bu sözlerine ancak yüzde kırk katılabiliyorum. Sovyetlerle 18 defa harbetmiş bir memleketiz. Bunun 15'ini kaybedip, sadece üçünü kazanmışız. Geri kalan birinin neticesi de belirsiz kalmış.. Onun için tehdit altında bulunmadığımız görüşüne katılamam.»**

Evet, bu sözler tamamiyle doğru iken, hangi niyetle söylendiğini düşünüp, memleketin istiklâl ve hâkimiyetinin, müslüman milletimizin inanç nizamına göre mi, yoksa **«Rusya'nın menfaatlerine ters olsun da ne olursa olsun»**, diyen bir zihniyetin mi eseri olduğuna bir bakıp ona göre değerlendirdiğimizde karşımıza çıkan tablo bir acı gerçeği suratımıza çarpar!

'LERİN LİDERİ OĞUZ ATALAY KONUŞTU:
"Demirel AP'nin başından çekilirse hükümeti bozarız"

Sebil

her şey hak için
Siyâsî, edebî, tarihî, ilmî, haftalık gazete
Sâhib ve Başyazarı: KADİR MISIROĞLU
Umûmî Neşriyat Md: SELÂHADDİN EŞ
Yazı İşleri Mes'ul Md: RAMAZAN GÜNTAY
Yıl: 3 Sayı: 127 / Fiyatı BEŞ Lira
İDAREHÂNE: Vilâyet Han Kat 1 Nu: 101 - 102
Tel: 26 38 96 — 27 20 99 — İSTANBUL
ABONE Yıllık 200 TL 6 aylık 100 TL.
Posta Çeki Numarası 97446
Dizgi: Sebil Mat. Baskı: Fazilet Mat.
Umûmî Tevzi'at: UKAZ DAĞITIM

Sebil

Everything
Devoted to the Truth (HAQQ)
An independent Muslim Historica
Political and Literary Weekly
P.O Box: 808 İSTANBUL
Representative of Europe
Seyfi ŞENOĞLU
Liebig weg 5
6236 ESCHBORN/Ts.
Phone 0 61 96 / 4 54 47
Postscheckkonto Nr: 116655-600
6000 Frankfurt a.M.

Korkunç itiraf:

HÜKÜMET CİA'NIN EMRİNDE!...

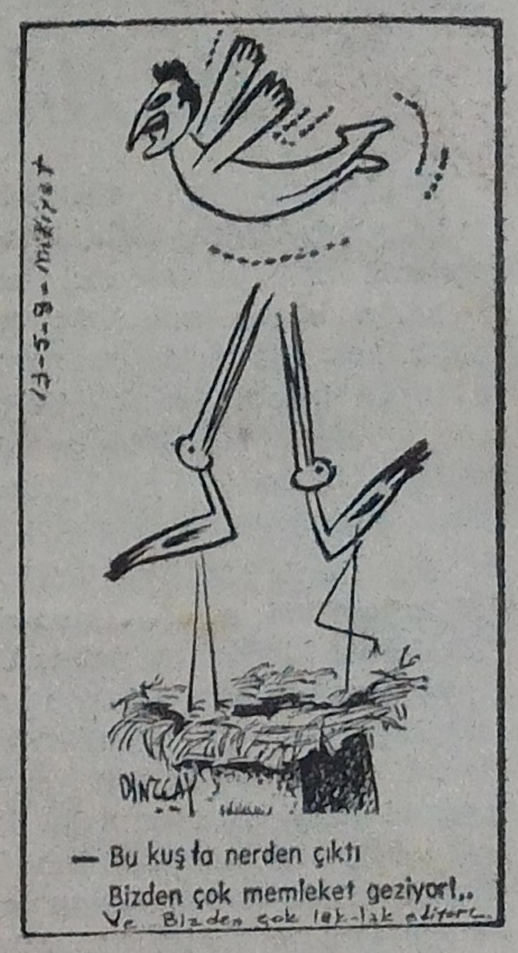

Oğuz Atalay, bilindiği üzere, AP'den ayrılıp, müstakil hale gelen ve Ecevit'in hükümet kurmasına vesile **11 milletvekilinin lideri** durumundadır ve bu 11'ler içinden Bakanlık koltuğu kabul etmeyen tek kişidir. Ve halen de 11'ler denilen **müstakil Bakanlar** taifesinin güdücüsü, lideri pozunda gözükmektedir. Hattâ bazı müslüman muhitlerde de üzerinde hâlâ müsbet krediler açılmış vaziyette, kendisinden bir şeyler beklenen **Oğuz Atalay** geçen hafta Günaydın gazetesinin muhabiriyle dertleşti. Hattâ bu arada, **«DEMİREL AP'NİN BAŞINDAN GİDERSE, BİZ AP'YE GERİ DÖNERİZİ»** gibi iddialı lâflar da etti! Bu sözleri, bize, biraz iddialı ve mesnedsiz gibi geliyor.. Zira, «meselesinin Demirel'le olmadığını», AP'lilere de **«ben uyandım, siz de uyanın!»** diye nâralar atarak isbat eden, ve **«7 liralık çayı 14 liraya** çıkarıp üç gün sattırdıktan sonra da Ecevit'in Belçika'dan bir talimat vermesi üzerine derhal fiyatı **«halkın yararı için 10 liraya indirdiklerini»** açıklayacak kadar ciddiyetsiz, seviyesiz bir devlet adamlığı ve Ecevit kuklalığı sergileyen **Tuncay Mataracı** da Oğuz Atalay'la birlikte dönecek midir?

Yahut da, marksistliği ve bölücü faaliyetlerle irtibatta bulunduğu rivayetleri önceden beri bilinen ve memleketin her yerinde [illegible]

Atalay efendi, Atalay efendi! Mes'ele **Demirel meselesi** değildir. Hattâ, hiç bir liderin şahsında düğümlenen bir mesele değildir. **Demirel de bugünkü rejime bir kambur değildir.** Asıl kambur, aralarında Demirel'in de dahil olduğu pek çok Ana dolu evladının sırtında kendini taşıtan bu rejimdir! Vaziyetinizi bu gerçeğe göre değil de, Demirel'e göre ayarlarsanız, Demirel gibi nice **İslâmköylü** müslüman çocuklarının **İslâm—dışı** düzenleri sırtlarında bir kambur olarak, bir küfür yükü olarak ve gönülüce taşımaları hiç bir zaman son bulmayacaktır.

Günaydın muhabirine verdiğiniz beyanatta **«biz mi çuvala benziyoruz, Demirel mi?»** diye bir sual soruyorsunuz. Milletin, memleketin ve devletin sırtına yüklenen bu ağır yükü Demirel içine sığdıramayıp, siz vicdanınıza sığdırdığınıza göre, ne geniş bir havsalanız varmış ki, bu ağır yükü taşımakta **kimin çuvala benzediğini, kimin daha büyük çuval** olduğunu akl-ı selimi olanlar elbette görmektedirler.

«DEMOKRASİ MEMLEKET ALEYHİNE ÇALIŞIYOR»

Evet, Atalay böyle diyor: **«Türkiye'de demokrasi memleketin ve milletin aleyhine işliyor. Politikacılar rey alabilmek için her şeyi yapıyorlar. Bu seçim sistemi değiştirilmediği müddetçe, ben demokrasinin Türkiye'de devam edeceğine kani değilim. Bizim demokrasimizde hayâsızlık ve şerefsizin faturası ağır ödetiliyor. Bu meseleyi Ecevit'e «ne düşünüyorsun?» diye soracaktım ama, belki yanlış anlar diye çekindim.»**

«Nakşibendî tarikatına, Süleymancı tarikatına ve Nurculara dayanan partiler var bugün memleketimizde.. Bunlar memleketin menfaatlerini değil, kendi varlıklarını devam ettirmeyi düşünüyorlar.. Böyle giderse bir gün mutlaka (defolun, gidin) **derler ve bu uzun da sürmez.!»**

Şimdi şu sözleri kim söylüyor, neler istiyor, bir düşünelim...

Bu memlekette kapitalizme, **komünizme, masonizme, kavmiyetçiliğe, şahsıperestliğe** dayanan pek çok parti vardır ve demokrasiye göre olmalıdır ama; asla, **İslâm inancına ve onun içinde şekillenmiş bazı tarikatlara bağlı insanlara dayanan partiler olamaz. Çünkü, memleket parçalanır. Peki!,** İslâm—dışı nice sistemlere bağlı insanlara dayalı partiler memleket için parçalayıcı olmuyor da, İslâm'a dayalı olunca nasıl parçalayıcı oluyor?

İşte meselenin püf noktası!

İslâm'ın parçalayıcılığı evet vardır ama bu, memleket ve millet üzerinde değil, memleket ve millet kaderi üzerine ipotek koymuş, millet ve memleketin kaderini gasbetmiş İslâm—dışı gruplar için, çeteler için mevzubahistir. İslâm onların birbirleriyle olan ahenkli ve sınırlı teferruat düşmanlığını şeklindeki oyunu bozup, Hakkın hâkimiyetine yol açacaktır. Öyleyse buna imkân verilmemelidir. Yani, nicelerinin ikide—bir söyledikleri **din istismarı** lâfının altında yatan mâna budur. Laiklere ne ki, dinin istismarından müştekî oluyorlar.. **Biz, küfür sistemlerinin kendi öz yapılarından saptırıldıklarına, revizyona tâbi tutulduklarına dair acıklı nutuklar atıyor muyuz?** Ve laiklerin asıl hedefi de zaten din'i, İslâm'ı başka hedeflere kaydırmak değil midir? Onun bütünlüğünü bozmak değil midir? Öyleyse onların istismar dedikleri, müslümanın, inancına samimiyetle bağlanmasıdır!

AMBARGO KALKMAZSA, CİA'NIN SAHASINI DARALTIRMIŞIZ!

Hükümetin belkemiğini teşkil eden şu eski AP'li kadronun lideri olan **Oğuz Atalay'ın** imâl ettiği başka inciler üzerinde de biraz durmak gerek.. Mezkûr gazetenin muhabiri soruyor Atalay'a:

— Ambargo kalkmazsa, ne olacak dersiniz?

— **Her şeyi Ecevit'in Amerika gezisi gösterecek.. NATO zirvesinde günde 30 kişi'den 300 kişi ile görüşür ki, bu da ambargonun kaderini belli eder. O zaman külâhımızı ön'ize koyar, düşünürüz. Ambargo kalkmazsa, 6000 Amerikalı askeri Türkiye'den hemen çıkarırız. Sonra Ankara'daki Sefaret'in mevcudunun KABA[illegible] sayısını 40'a düşürürüz. İncirlik'teki NATO üssüne İngiliz ve Almanlar'ın girmesine izin verir, Amerikalıları çıkarız. Böylelikle CIA'nın MEMLEKETİMİZDEKİ HAYAT SAHASINI DARALTIRIZ!»**

Anlaşıldı mı şimdi hükûmetin ve destekçilerinin kimlere neler karşılığında neler verdikleri? Ve, ingiliz ve almanların dahi Amerikan CIA casusu olarak çalıştırılabileceğini düşünemeyişlerindeki zavallılığı görüyor musunuz?

Bu sözler aynı zamanda açıkça şu demektir ki, Amerikan elçilik mensupları da, NATO askerleri de **CİA ajanı,** kısacası **Amerika casusu** olarak memleketimizde bulunmaktadırlar! Bunu biz değil, hükûmetin içindeki **11 Bakan'ın lideri** söylüyor.. Hepsi yalan denilse, en azından Hükûmet'in içinde Amerikan casuslarına göz yumacak 11 Bakan'ın şu anda var olduğunun delilidir, bu!..

Aynı Atalay'ın, Ecevit'in **«Türkiye Sovyetler Birliğinin tehdidi altında değildir»** şeklindeki sözlerine verdiği cevabı da artık bu açıdan değerlendirmek gerekir: yani Amerikan menfaatleri açısından düşünüp, ve lâkin Türkiye'nin gerçekleri arkasını sığınarak.. Nitekim O. Atalay da öyle söylüyor ve diyor ki: **«Ecevit'in bu sözlerine ancak yüzde kırk katılabiliyorum. Sovyetlerle 18 defa harbetmiş bir memleketiz. Bunun 15'ini kaybedip, sadece ikisini kazanmışız. Geri kalan birinin neticesi de belirsiz kalmış.. Onun için tehdit altında bulunmadığımız görüşüne katılamam.»**

Evet, bu sözler tamamiyle doğru iken, hangi niyetle söylendiğini düşünüp, memleketin istiklâl ve hâkimiyetinin, müslüman milletimizin inanç nizamına göre mi, yoksa **«Rusya'nın menfaatlerine ters olsun da ne olursa olsun»**, diyen bir zihniyetin mi eseri olduğuna bir bakıp ona göre değerlendirdiğimizde karşımıza çıkan tablo bir acı gerçeği suratımıza çar[illegible]

[illegible] nutukları atarken, **karşı—devrim** tehlikelerine karşı **CHP'lileri ve bütün marksistleri tek bir cephede akıllı bir yumruk gibi bulunmaya davet** eden bir eski AP'li **Şerafettin Elçi** mi dönecek? Hem dönerlerse ne olur, nasıl dönerler? Veyahut Oğuz Atalay bu dönüşte kendi üzerinde bazılarının hâlâ mevcud olan kredilerini de savurmuş olarak gelmez mi?

Ama, görülmektedir ki, Demokratik'lerin düştüğü hatanın aynısına şimdi Oğuz Atalay ve hempâları da düşmüş bulunmaktadırlar. Meseleleri Demirel'in şahsında düğümlenmektedir. Demirel'i, rejimin normal işlemesinde yolu tıkayan bir kişi olarak görmektedirler, bütün olup bitenlerin vebalini Demirel'e yüklemektedirler. Bu tavırlarıyla da, hani nerdeyse, ona en uzak insanı bile Demirel'i müdafaa eder gibi bir duruma düşüreceklerdir..

Sebil

Her şey hak için

Siyâsi, edebi, tarihi, ilmi, haftalık gazete

Sâhib ve Başyazarı: KADİR MISIROĞLU

Umûmi Neşriyat Md: SELÂHADDİN EŞ

Yazı İşleri Mes'ul Md: RAMAZAN GÜNTAY

Yıl: 3 Sayı: 127 / Fiyatı BEŞ Lira

İDAREHÂNE: Vilâyet Han Kat 1 Nu: 101 - 102

Tel: 26 38 96 — 27 20 99 — İSTANBUL

ABONE Yıllık 200 TL 6 aylık 100 TL.

Posta Çeki Numarası 97446

Dizgi: Sebil Mat. Baskı: Fazilet Mat.

Umûmi Tevzi'at: UKAZ DAĞITIM

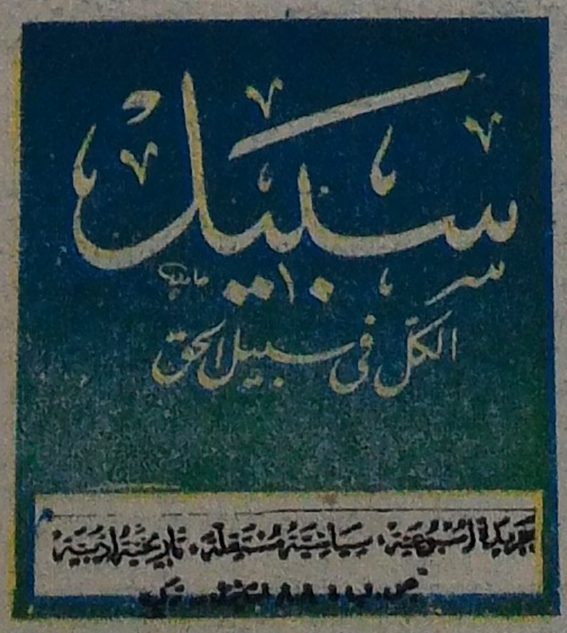

Sebil

Everything

Devoted to the Truth (HAQQ)

An independent Muslim Historica

Political and Literary Weekly

P.O Box: 808 İSTANBUL

Representative of Europe

Seyfi ŞENOĞLU

Liebig weg 5

6236 ESCHBORN/Ts.

Phone 0 61 96 / 4 54 47

Postscheckkonto Nr: 116655-600

6000 Frankfurt a.M.